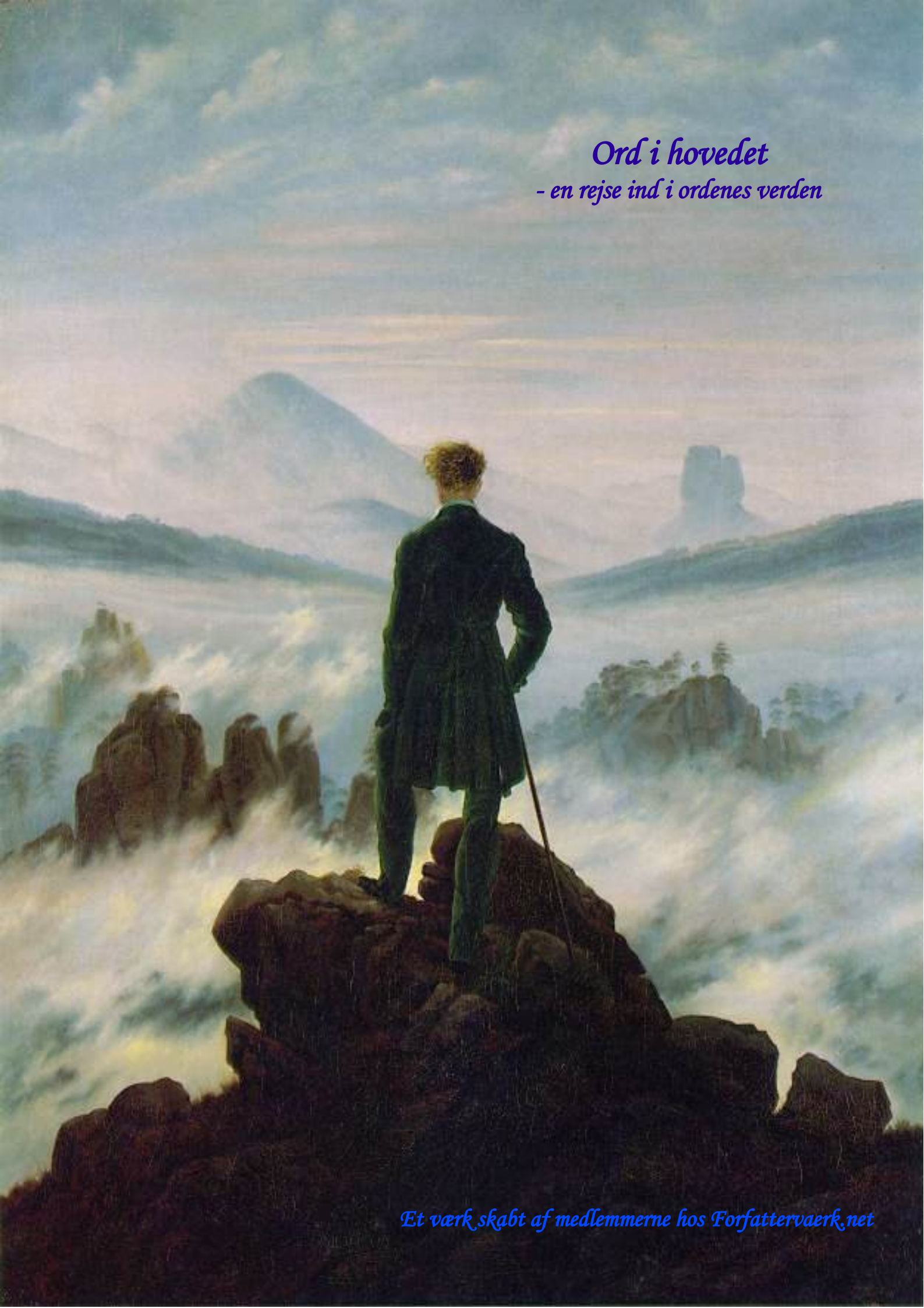

Ord i hovedet
- en rejse ind i ordenes verden

Et værk skabt af medlemmerne hos Forfattervaerk.net

Ord i hovedet
- en rejse ind i ordenes verden

Et værk skabt af medlemmerne
hos Forfattervaerk.net

Ord i hovedet

- en rejse ind i ordenes verden

Af medlemmerne hos Forfatterværk.net

© og den juridiske bid ...

Den enkelte forfatters copyright er beskyttet efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Enhver kopiering fra denne bog må derfor kun ske efter forudgående aftale med tekstens forfatter. Korte citater til brug for omtaler er tilladt ifølge lovens regler om god citatskik. Alle bidragsydere bevarer den fulde ret til at disponere over deres egne tekster, også efter udgivelsen af denne e-bog.

Denne e-bog er gratis og skabt til inspiration og læring for medlemmerne af og gæster på skrivekolen Forfatterværk.net og må kun benyttes i dette private øjemed. Samlingen må gerne downloades og beholdes af private skrivende ifølge dette formål. Erhvervsmæssig distribution med eller uden fortjeneste for øje er til gengæld ikke tilladt.

Udgivet 1. november 2010 af:

Forfatterværk.net

<http://forfatterværk.net>

Indholdsfortegnelse

Forord	side 06
Flamenco , af Per Heideby	side 09
Under sengen , af Dennis Gadgaard	side 18
Kærlighedshymne , af Loredana Rask Andersen	side 21
Prins , af Sussie Nielsen	side 26
Ligegyldighedens høje tårn , af Sussie Nielsen	side 27
Uden titel , af Sussie Nielsen	side 27
Uden titel , af Sussie Nielsen	side 27
Sælsom hvisken , af Sussie Nielsen	side 28
00.06 , af Sussie Nielsen	side 28
Himmellegeme , af Sussie Nielsen	side 28
Kop , af Katrine May Hansen	side 29
Fødselsdagen , af Katrine May Hansen	side 32
Sol/måne , af Betina Hjerming	side 35
Orgie , af Betina Hjerming	side 36
Fødselsdag , af Betina Hjerming	side 37
Pletterne , af Mogens Fjord Christensen	side 38
Siste levering i dag , af Wenche Iversen	side 40
Zingiber Officinale , af Dennis Gadgaard	side 42
Gammel flamme , af Emma Elizabeth Kjær Madsen	side 45
Tonehøjder , af Emma Elizabeth Kjær Madsen	side 46
Mens jeg venter på sommeren , af Emma Elizabeth Kjær Madsen	side 46
Drømme , af Emma Elizabeth Kjær Madsen	side 47
Livet vendt på vrangen , af Sara Jensen Raas	side 48
Gemma , af Delenn Gadgaard Ribes	side 53

Videre , af Wenche Iversen	side 59
Kattepine , af Lone Birgitte Ladekarl	side 61
At tænke sig , af Jeanne Helmuth Hansen	side 73
Ord , af Delenn Gadgaard Ribes	side 76
Sult , af Dennis Gadgaard	side 82
Tak	side 84
Billedecopyright	side 85

Forord

Det er med stor glæde, at Forfatternaerk.net kan præsentere en lang række spændende tekster, der blev indsendt til os i forbindelse med konkurrencen "Vil du udgives 2010?!" Vinderteksterne er samlet i denne e-bog. Rækkefølgen af teksterne viser ikke noget om nogen placering som nr. 1, 2, 3 osv. i konkurrencen. Der er ingen placering. Der er kun vindere. Rejsen ind i ordenes verden går igennem flere noveller, digte, en hymne og et sagn. Der er bl.a. gys, humor, kærlighed, erotik og eftertanke på programmet.

Novellen "Flamenco" mætter luften med en blanding af spænding og erotik. En gruppe mænd sværmer omkring en bar i forsøget på at vinde den kvinde, der udfordrer dem som en anden toreador. Men så begynder de at forsvinde én for én.

I novellen "Under sengen" er der et godt gys for børn, når et monster dukker frem fra sit skjulested under sengen. Et monster, der har en helt særlig grund til at være der.

"Kærlighedshymne" er, som titlen afslører, en hyldest til kærligheden. I lyriske strofer bliver læseren ført ind i ikke bare den oplevede kærlighed, men helt ind i hjertekammeret, hvor pulsen giver genlyd.

De syv digte, heraf et prosadigt, fra Sussie Nielsen betragter kærligheden fra en anden vinkel og bobler af de følelser, der også kan ledsage stærk kærlighed.

"Kop" trækker guset ind på scenen igen. Læseren er hovedpersonen og vågner op med en ubehagelig tanke i baghovedet. Erindringen om en uhyggelig aften kommer langsomt tilbage, mens halvt fortrængte minder sidder som spøgelser i krogene.

I novellen "Fødselsdagen" beslutter en dreng sig for at holde fødselsdag for sin far. En overraskelse, der fører en helt anden – og ubehagelig – overraskelse med sig.

I de tre digte af Betina Hjerming udtrykker lyrikken en forvandling fra lys og styrke til mørke og svaghed, erfaringer der kunne vække bekymring men som skubbes væk, samt hvordan fødselsdagene graver sig ind i huden på fortælleren.

”Pletterne” er en kort historie, der har samme fortællende form som et sagn. En dag indtager pletterne Jorden. Videnskabsfolk aner ikke deres levende råd. Imens spiser pletterne sig ind på både tøj og hud.

”Siste levering i dag” er en norsk novelle med humor og erotik i luften. Hovedpersonen har bestilt pizza. Den bliver leveret af et andet bud end normalt. Et bud, der sætter en helt anden sult i gang.

Humoren fortsætter i novellen ”Zingiber Officinale”, hvor tre mænd engang i fremtiden venter hos lægen på den medicin, der tilsyneladende kan klare alle sygdomme, i et rum hvor næsten alt er hvidt, selv kunsten og blomsterne.

De fire digte, heraf et prosadigt, fra Emma Elizabeth Kjær Madsen tager læseren med på en rejse ind i en verden af følelser, fra mindernes glemte gemmer til kærlighedens mysterier og flugten fra hverdagens ligegyldighed ind i varmere temperaturer.

”Livet vendt på vrangen” er en samling prosatekster, der dækker alle ugens dage og giver et billede på det travle liv fra den søvndrukne tilstand om morgenen, turen i bussen, tankerne på jobbet om at nå hen til fredag, samt søndagens ro der fortrænges af tanken om mandag.

I ”Gemma” får læseren del i et kærlighedsmysterium via en række breve. Nogen har skrevet til Gemma med kærlige hensigter, og undervejs afsløres det, hvordan kontakten kom i stand, og hvad den fører med sig af overraskelser.

I den norske novelle ”Videre” sidder en mand og spiser frokost i det grønne med sine venner efter at have mistet sit livs kærlighed. Vennerne opfordrer ham til at komme videre. Igennem minder og stærke følelser afsløres kærlighedens dybde for læseren.

Novellen "Kattepine" tegner et portræt af en ung mand, der er psykisk udviklingshæmmet. I al hemmelighed passer han en syg kat, og undervejs roder han sig ud i problemer for kattens skyld. Sproget i teksten lægger sig tæt op ad det, den unge mand selv ville bruge.

"At tænke sig" er en række tankevækkende digte om en kvinde, der har prøvet at nå bunden i sine følelser. På surrealistisk vis forsøger hun at skrabe dem af sig, annoncere efter smil og lede efter livskvalitet i toiletkummen.

I novellen "Ord" kæmper hovedpersonen mellem to sider af sig selv. Den ene er en dygtig forfatter, der kan udtrykke sig formfuldendt, men den anden er en syg del, som taler forenklet og knalder hovedet ind i ting for at få ordene på plads.

Digtet "Sult" forener gys og humor. En flok zombier sniger sig ind på hovedpersonen og vil stille deres sult ved at bide ham. En oplevelse, der vender alt op og ned for fortælleren.

God fornøjelse med læsningen!

Flamenco

af Per Heideby

På den tid det tager at tænde en cigaret. Nej, tilbage til tanken om at ryge, ja derfra, derfra og frem til den første inhalering. Det er et spørgsmål om sekunder, længere tid tager det ikke.

I dette korte tidsrum drejer hun sin talje ud af de hænder, som holder den, efterlader sit fløjlsrøde velour på glasset i baren og vandrer tværs over dansegulvet med døden flammende fra hoften.

Inden røgen fra det første sug er i mine lunger, står hun foran mig i sin irgrønne flamencokjole og ser på mig med de bruneste, mandelformede øjne. Hun hamrer hælen i gulvet og alle lyde forstummer. Røgen lægger sig som et slør mellem hende og scenen. Jeg ser hende. Tæt på. Hun vender ansigtet, hæver kastagnetterne, skuler til manden med mandolinen og træder ud midt på gulvet. Orkesteret begynder at spille.

Jeg nikker mod baren. En lille fed tjener, som hedder Gonzales, bringer mig endnu en gin-tonic.

Mine øjne er røde fra i går. Inde i mit hoved galoperer vilde heste på min hjernebarks brosten. Det står tatoveret i mit ansigt, min lidelse. Jeg ser på hende, nipper til ginnen som Gonzales har gjort ekstra stærk, nu da vi kender hinanden.

"Gonzales," hvisker jeg. Han nikker. "Si, si senõr, si, si," som om han ved, hvad jeg tænker. Og han ved det, den lille fede ved præcis, hvad der foregår i mit hoved. Det er det samme som foregår i alles hoveder, for dette sted har kun én tanke.

Patetiske sidder vi på hver vores stol i venteposition og ser mod dansegulvet, mod baren eller hvor hun befinder sig. Et blik fra hende er nok til at forvandle et lidende fjæs til en smilende sol. Så selvfølgelig glor vi, uhæmmet, op og ned ad hende som savlende hunde foran kødbenet. Jeg skammer mig ikke engang. Det gjorde jeg for nogle dage siden, men ikke længere. Nu ligner jeg de andre.

Det virker som år, men er kun en uge siden jeg trådte ind gennem døren. Siden da er min fortid forsvundet, kun lejlighedsvis træder en hændelse frem fra hukommelsen som et glimt af en glemt drøm. For det meste er min virkelighed her, jeg hører til, ligesom en stol og et bord.

Jeg nikker mod Hansson ved siden af mig. Han løfter sit glas, en mørk tyk rom klæber til siderne. Navne er alt, jeg kender til de andre, og alt, de kender til mig. Vi er bundet sammen af dette sted, af hende og intet andet. Hanssons ansigt er gråt, hans øjne er maniske, og han lugter grimt.

Han var her, da jeg kom, sad på samme plads som nu. "Tre uger," siger han og smiler. Han har en guldfortand i overmunden og en grim peanutånde. Han er veteran, kun overgået af McCay med det pæne hår, der har været her i fem.

Orkesteret holder op med at spille. Vi klapper. Hun står som en toreador, stolt, med armene ned langs siden, spændt, med fremskudt bryst og det ene lår blottet af kjolens slids. Hun kaster et blik rundt i lokalet, knejser med hovedet og forsvinder ud gennem en dør ved siden af scenen.

Vi er som besatte, vi slår på bardisken, en del har rejst sig og tramper i gulvet. Jeg mærker en euforisk fjerlet brise glide gennem mit hoved. Ved siden af mig stråler Hanssons gule tand i hans brede drengede smil.

Kødet har taget mig i besiddelse. Hendes lår, glatte og bløde som kinder, kuriøse, formet i skabelsens festivitas. Brystet, tungt svævende og erotisk anmassende attribut sat på denne krop af en svimlende kunster, som ikke har kunnet få nok, som har villet kunne drukne sig i dette hav af kød og søde dufte.

Det er som et varmt spøgelse går gennem mig. Jeg må have adgang til denne have, nyde dens frugter, bade og boltre mig i bassinet, jeg vil fyldes til jeg sprænger.

Gad vide, hvordan Gonzales holder stand? Han går op og ned ad hende hver dag. Måske små fede mænd på forhånd har udelukket sig selv fra dette spil? Skulle man blive lille og fed, undgå det uopnåelige og stille sig tilfreds? Jeg ser over på ham. "Nej." Jeg foretrækker mit eget liv.

Hun kommer ind igen. Projektørens røde lys følger hende, mens hun skrider frem i en langstrakt feminin march, op på scenen. Jeg klapper stadig, Hansson ler, larmen vil ingen ende tage, før hun som en svane der folder sine vinger ud, fører armene op over hovedet, og tavsheden bliver det eneste, der kan høres.

Med en dressurhests undertrykte passion stamper hun en gang i gulvet, et smæld, et anslag, der fortæller kastagnetterne, at nu er det tid. Kastagnetterne lukker i med et knald. Jeg løfter glasset og hilser på Hansson. Vi smiler, lykkelige for at se hende igen. I går fortalte Hansson, at McCay har besøgt hende bag scenen. "McCay er den eneste, som er vendt tilbage. De andre, for der har været andre, kommer her ikke mere." Men han vil ikke tale om det. Han klapper i, når jeg spørger ham.

Hun er færdig. Vi klapper igen. Hun skuer ud over forsamlingen, fanger mit blik og tømmer mig atter for luft. Før hun forlader scenen, tager hun en rose fra sit hår, kaster den gennem lokalet. Jeg rækker armene ud og griber den. Hansson ser på mig med en tvetydig mine af glæde og skuffelse.

Jeg er til gengæld fyldt af engle, har fået vinger, smukke glasagtige vinger, og jeg vil lette, mere klar end jeg nogensinde har været, da den lille gnom til Gonzales stopper mig. "Gin tonic, senõr?"

Jeg ser ned på ham. "Si, si," vrisser jeg.

"Fuerte, senõr. Si, fuerte."

Jeg stikker ham en håndfuld mønter, vil have ham af sted hurtigst muligt. Han fumler, taber pengene på gulvet. Jeg bukker mig for at hjælpe og taber rosen. Gonzales træder på den, maser knoppen og tværer bladene ud.

"Tonto!"; råber jeg gal. Han trækker sig tilbage, undskylder. Jeg ser op. Hun er væk.

Hansson trækker på skulderen.

Jeg samler resterne af rosen, lægger den i en serviet i min brystlomme, rykker stolen for at se om jeg har fået alt med. Et manglende blad, efterladt på gulvet er nok til at bryde følelsen af helhed. Men jeg har dem alle.

Helt inde ved foden af baren får jeg øje på en foldekniv. I stålet, hvor bladet foldes ud, er Gonzales' navn indgraveret. Jeg putter den i lommen. Gonzales må have tabt den i forvirringen. Han kan få den senere, ved den næste udkænkning måske.

Jeg sætter mig igen. "Hvad har du tænkt dig," spørger Hansson. Han skraber nogle peanutrester ud fra tænderne. "Tror du, han har gjort det med hende?" Hansson ser over på McCay.

"Måske."

"Han gik ud gennem døren ved scenen. En halv time senere kom han tilbage."

"Er det alt?"

"Alt, hvad jeg så."

Hansson rejser sig, markerer han skal på toilettet. Jeg kan lugte rosens sødme fra jakkelommen. Jeg ser over på døren. En indre tilskyndelse trækker i mig, vil have mig til at gå derover, åbne den, forvilde mig ind.

Jeg lægger hånden over lommen og kan mærke mit hjerte slå. Jeg føler mig som en ridder, den udvalgte. Da jeg tog rosen, blev jeg den hun venter, og hendes venten bag døren trækker i mig som en magnet.

McCay sidder i baren, han virker tilfreds, glat, som en mønsterborger på udflugt, uden sin familie, uden sin hund. Forbandet være hans tavshed. Jeg rejser mig, ser mod døren, tager et skridt ud på gulvet, føler mig bar og gennemskuelig og retter ind mod toilettet i stedet. Jeg må nærme mig i skjul.

Mine ben synes usikre, mine sanser sitrer og registrerer alle hændelser, Gonzales i baren, McCay i samtale med sidemanden, orkesteret som holder pause. Jeg sveder, vil egentlig helst vende om, vige udenom, men fortsætter, det må jeg gøre, hvis mine øjne nogensinde skal kunne møde hendes igen.

Ved toilettet kommer Hansson ud. "Når man skal, så skal man," siger han, smiler og holder døren for mig. Jeg ser mod scenen. Fem meter er alt, der mangler, ikke mere. Jeg takker, går ind, hen til vasken, stiller mig foran spejlet, hvor jeg tænder en cigaret.

Jeg ser præcis så medtaget ud, som jeg formodede. Jeg lægger cigareten på kanten af bordet og skyller ansigtet i koldt vand, men det hjælper ikke. Mit ansigt er for opblødt. Jeg masserer huden, retter på øjenbrynene og kører en håndfuld vand gennem håret.

Jeg burde have blæst på dem alle sammen, gået direkte over og ind ad døren, taget hende i mine arme og kysset hende. Jeg er et sølle skvat. Jeg ser ind i spejlet. To kolde, blå øjne ser på mig. Det er ikke mine, de øjne tilhører en anden.

Så går døren op. McCay træder ind, hilser, stiller sig op og pisser som en elefant.

Jeg vasker hænder, reder mit hår, retter bryn, ser efter hår i næsen. McCay er utømmelig som et vandfald. Jeg føler mig pinlig.

"Du er renlig," siger han og ser over på mig.

Jeg tørrer mig, tager cigaretten. "Hygiejne er vigtig."

"Er det din kone, som taler?"

"Jeg er ikke gift."

"Så kæresten, du har vel en kæreste," siger han og går over mod mig.

"Ikke rigtigt."

"Hvordan så?" Han griner, mens han skyller sine hænder.

"Hansson siger"

"Hansson er et vrøvlehoved, kun fjolser lytter til ham. Det er hende danseren, ikke?"

"Jeg fik rosen."

"Du er ikke den første."

"Du har besøgt hende, McCay."

"Siger han det." McCay griner. "Stakkels Hansson, blind og ikke i stand til at se." Han trækker et rent stykke papir fra automaten, gnider sine hænder grundigt, vender hånden og ser på sine negle. "Pas på dig selv." Han vender rundt, går over til døren, løfter hånden og hilser på vej ud.

Jeg tager et par hiv, smider cigaretten i vasken og lader den brænde. De sidste fem meter skal tilbagelægges ubemærket. Jeg åbner døren på klem. Kan se fire mænd, der spiller terninger. Ved siden af dem McCay, der har sat sig og taler med Gonzales, ryggen af Hansson, hans arm som rækker ud og tager en af mine cigaretter. Møghund.

Jeg giver mig selv et tilløb, tæller ned, åbner døren og går ud. Lokalet farer frem mod mig som en mørk skygge. Det suger kraften og intentionerne ud af mig, vil have mig tilbage til baren, til Hansson, eller ligefrem til mit tidligere liv.

Jeg spænder, gør kroppen hård og blikket stift. Under mig gynger gulvet som dækket på et skib. Jeg fokuserer på døren. Lukker verden ude. Vil ikke se, kan ikke ses. Tre skridt og håndtaget ligger køligt i min hånd.

Jeg åbner, ser ind i en lang gang, en halvåben dør for enden af et ternet linoleumsgulv, et par malerier på væggene og et knitrende neonrør i loftet. Jeg lukker døren og går ned ad gangen. Mine trin lyder sikre. Jeg ved bedre, kender den usikkerhed de føres af. Jeg når den halvåbne dør, giver den et skub så den glider op, og rummet bagved kommer til syne.

En garderobe på en stang med utallige kjoler, udslåede vifter med figurative labyrintiske billeder af dansere og plakater af tyrefægttere, en række med sko, et sminkbord, hende med ryggen til og spejlet med de lysende pærer, hvori vores øjne mødes.

Hun har taget sminken af. Den mørke plet på kinden er hendes, ligesom de brune øjne, det sorte hår og læberne, de to røde puder fyldt med rasende kærlighed. Hun smiler, vender sig og ser på mig.

Ingen af os siger noget. Forlegenheden i mig søger efter ord, vil have mig i tale, men ved ikke, hvad jeg skal sige. Jeg er uforberedt, har udelukkende koncentreret mig om at komme ind bag scenen. Hvad der ville ske, når jeg engang var der, når jagten var slut og trofæet foran mig afkræver en værdig død, har jeg ikke tænkt på.

Jeg tager det eneste, jeg har. "Din rose," siger jeg og viser hende servietten. Hendes spinkle hånd lukker sig om min. Tornene skærer gennem servietten, ind i mit kød. Jeg er ved at skriges, men bider det i mig. Hendes øjne viger ikke fra mine. Hun rejser sig, stiller sig så tæt på mig, at jeg kan mærke hendes hjerte slå i en langsom, tung rytme.

Jeg er usikker, føler mig som et byttedyr, skal netop til at sige noget, da hun lægger en finger på mine læber. "Han slår dem ihjel, ved du det."

Jeg mærker hendes ånde i mit øre.

"Han skærer halsen over på dem og kører deres lig ind til byen, til slumkvarteret hvor han fodrer dem til hundene."

"Hvem?", stammer jeg.

Hun kører sine negle ned ad min ryg. "Gonzales," hvisker hun så. "Han dræber alle dem, der kan det, han ikke kan." Hun ser drilsk på mig. Jeg kan mærke blodet løbe gennem servietten.

"McCay kunne ikke, det vil sige, ikke med kvinder. Han har ellers så pænt hår."

Jeg rømmer mig, vil gå et skridt tilbage. Jeg har taget munden for fuld, er parat til at spille krysteren, men hun holder mig fast, presser sig ind til mig, og pludselig kysser jeg de læber, som jeg gennem en uge længselsfuldt har betragtet.

En varm flod løber gennem mig. "Vi må væk med samme," siger jeg og åbner døren. Jeg hører hende le. Jeg kan klare det, tænker jeg. Så hører jeg hende skriges. Jeg falder bagover, slår hovedet i gulvet. Et øjeblik er jeg væk, befinder mig i en hytte i skoven, foran en kamin, hvor gløderne knitrende springer og varmer mit ansigt. Udenfor tuder en ugle og et i sted nærheden hakker en spætte i et træ. Min mor kommer ind og lægger en pude under mit hoved. Hun pakker mig ind i et tæppe. Jeg begynder at svede.

Varmen fra kaminen bliver ulidelig. Jeg kan ikke komme fri. Jeg kalder på min mor, men hun er væk. Mit ansigt er gloende hedt. Spættens hakken er flænsende trommehvirvler på træets bark, og uglen tuder som en sirene inde i mit hoved.

Jeg skriger, slår øjnene op, ser Gonzales over mig, hans øjne, hans næver, mine arme der fægter i luften i forsøg på at afværge hans vrede. Mit ansigt er følelsesløst, min mund fyldt med blod. Jeg er på vej væk, om lidt vil alt lys slukke, jeg vil blive smidt i bagagerummet af en bil, kørt til slumkvarteret i byen, hvor jeg vil ende mine dage som foder for de vilde hunde.

Jeg takker af og har forsonet mig med min skæbne, da en hvid bold eksploderer over mig. Bygen af slag stopper. Jeg rækker hænderne op, jeg får fat på Gonzales, der bløder fra hovedet. Jeg trækker en porcelænsplint ud af hans tinding. Han vælter af mig, rammer gulvet med et klask. Jeg rejser mig, tager en serviet fra lommen for at tørre mit ansigt og mærker kniven. Gonzales' kniv, med hans navn indgraveret i stålet. Jeg slår bladet ud, ser kort på ham og hugger ham i halsen. Et dyrisk skrig forlader hans strube. Jeg stikker ham igen og igen. Jeg bliver ved til hendes skrig, hans klynken og min afmagt er slut. Endnu engang ser vi på hinanden i tavshed.

Vi pakker ham ind i et tæppe. Jeg slæber ham ud til bilen og kører ham ned til slumkvarteret. Da jeg kommer tilbage, er hun væk. Blodet er vasket af gulvet. Det er umuligt at se, en kamp har fundet sted. Hele episoden synes uvirkelig. Det beroliger mig. Den irgrønne kjole hænger over stolen. Jeg kan høre orkestermusik. Jeg går tilbage gennem gangen, forbi malerierne, åbner ud til dansegulvet. Hun står med armene løftet over hovedet som en toreador klar til at spidde tyren. Pailletterne på den purpurrøde kjole glimter. I sin statur ligner hun et stjernebillede, et stykke af universet, en vej til uendeligheden.

Hansson, McCay, terningspillerne, hele rækken af mænd langs baren ser på hende, begærer, fornemmer den opståede frihed. Hun er badet i blikke og indhyllet i orkesterets toner, nydelsen skinner fra hende.

Jeg går over til Hansson. Min cigaretpakke ligger sammenkrøllet ved siden af ham.

"Jeg håber ikke, du har noget imod, jeg tog et par stykker." Han ser på pakken. "Hvor har du været?," spørger han.

"Jeg trak lidt luft, for meget røg i lokalet."

Hansson ler. "Jeg køber nogle om lidt. Har du set Gonzales? Jeg har brug for en rom."

"Nu skal jeg." Jeg går om bag baren og tager forklædet på. "En dobbelt?"

"Hvorfor ikke," svarer Hansson. "Hun danser smukt i aften."

Jeg skænker en drink til os begge.

"Du laver dem stærkere end Gonzales."

Jeg ignorerer hans bemærkning, ser mig omkring. En af terningspillerne er gået ud på dansegulvet. Han kurtiserer hende, drejer og ter sig under hendes iscenesatte forførelse. Hun smiler og ser over på mig. Jeg fornemmer kniven i lommen, afmagten, hadet. På mindre end en time er jeg blevet klar til at slå alle, der nærmer sig hende, ihjel. Jeg tørrer mine hænder i forklædet, smider det fra mig, siger til Hansson at jeg vil finde Gonzales og går udenfor.

Det er køligt. Månen oplyser vejen. I horisonten gløder byens lys svagt på nattehimlen, minder mig om hvor jeg kommer fra. Jeg går over til Gonzales' bil, sætter mig ind, starter den og kører sydpå, væk fra byen, væk fra dette sted.

Efter en halv times kørsel triller jeg ind på en tankstation. Tankpasseren, en ung forsovet fyr, kommer ud. "Hvad skal det være?", spørger han.

"Fyld hende op til randen og giv mig to ekstra dunke samt nogle cigaretter."

"Lang tur, hr.?"

"Jeg skal til byen og videre nordpå i nat. Hvad skylder jeg?"

"Halvtreds."

Jeg tager min pung frem. "Satans, jeg mangler en femmer. Hvad med denne kniv?" Jeg rækker ham Gonzales' kniv.

Han ser på den, slår den ud. "Det er i orden, hr. God tur."

Da jeg kører ud fra tankstationen, er det klart, hvad jeg skal. Jeg svinger til højre på vej tilbage mod Flamenco. Jeg er den eneste på vejen, ingen lygter foran eller bag mig. Jeg cruiser hen over midterstriberne på denne plade af asfalt, der som en bro over ørkenen forbinder to fjerne storbyer. Flamenco er blot et punkt på vejen, et korn i det endeløse sand.

Da jeg en halv time senere ankommer, har jeg planlagt min fremtid. Jeg mangler kun at udføre handlingen, som kan føre mig dertil. Jeg slukker motoren, stiger ud og lukker forsigtigt bildøren efter mig.

I redskabsskuret finder jeg et par ruller pigtråd, som jeg bærer over til Flamenco. Jeg kan høre orkesteret spille, klapsalver og høje tilråb. Jeg fæstner et stykke pigtråd på det ene hjørne af huset og går en runde. Så går jeg en runde mere og en til. Da den første rulle er sluppet op, fæstner jeg den næste.

Jeg fortsætter som en edderkop om sit bytte, indtil Flamenco ligner en støvbald med syle skarpe torne.

Så bakker jeg Gonzales' bil hen foran indgangen og lægger servietten med rosen på førersædet. Jeg tager dunkene med benzin. Den ene hælder jeg ud over bilen, den anden ud over Flamenco.

Da jeg er færdig, står jeg et øjeblik. Så tænder jeg en cigaret, ser på stjernerne. Natten er blevet kølig. Jeg slår kraven på min jakke op, smider cigaretten fra mig og går.

Under Sengen

af Dennis Gadgaard

"Skal jeg lade døren stå på klem?"

"Nej, den må godt være lukket, men lyset skal være tændt."

"Ok, så kan vi tænde natlampen. Godnat og sov godt, lille skat."

"Godnat, mor."

Hans mor lukkede døren forsigtigt, og Wilfred lagde hovedet tilbage på den bløde hovedpude med et gab. Udmattet efter en fantastisk dag rullede han sig om på siden for at pakke sig tættere ind i den trygge dyne.

Han lukkede øjnene, trykkede kinden lidt ned i hovedpuden og begyndte sin rejse over i søvnens rige, lykkeligt uvidende om sprækken.

Sprækken ... dér bag hans ryg, hvor dynen ikke nåede helt ned til madrassen. Flængen i den beskyttende kappe, det svage punkt i rustningen. Kløften, der blotlagde hans ubeskyttede ryg, og som den grå tentakel, der strakte sig ud fra dybet under sengen, krøb lydløst frem mod i natlampens bleggrønne skær.

Nærmere og nærmere ... indtil den slog til.

"Det kilder," grinede Wilfred.

Stemmen, der kom fra under sengen, var en lyd som intet menneske kunne frembringe, en blanding af vindens susen og vand, der løber roligt gennem en å, men dæmpet som hørte man det igennem en jordhule. "Sover du?"

"Nej, du kan godt komme ud. Hun er gået."

Wilfred satte sig op i sengen.

Det var et helt fantastisk syn at se monsteret krybe ud fra sit skjul under sengen. Først kom en enkelt tentakel mere til syne, så en til, der tog fat i sengens ben for at have noget at hive sig ud med. At se kroppen klemme sig ud gennem åbningen mellem seng og gulv var som at se en stor ballon blive presset gennem et nøglehul uden at sprænges.

Langsomt og med en lyd som grene, der trækkes gennem muldjord, blev det meste af Wilfreds værelse fyldt med det monster, som ingen ville tro på boede under hans seng. Men Wilfred vidste bedre.

"Åh, hvor er det dejligt at rette sig helt ud," sagde monsteret og strakte alle sine tentakler, så det rørte ved alle fire vægge og loftet på samme tid. Monsteret kiggede på Wilfred med sine fem øjne og åbnede munden, fyldt med hundredvis af små sylespidse tænder i det to meter brede smil, som kun Wilfred vidste var kærligt.

"Jeg er ked af, at du måtte mase dig så meget sammen i dag."

"Tænk ikke på det. Der var masser af plads i skoletasken."

"Sikker?"

"Ha, jeg kunne have været i din madkasse, men ikke sammen med din ostemad. Den stank."

De grinede begge to, og rummet var for en stund fyldt med latter og lyden af tørre blade, der rasler i vinden.

"Jeg troede, du var ved at æde Maja."

"Jeg spyttede hende da ud igen. Desuden smagte hun forfærdeligt ... af pigelus."

Wilfred grinede igen, mens monsteret vred munden og rystede med alle tentaklerne.

"Tror du, hun nogensinde mobber dig igen?"

En skygge af tristhed gled hen over Wilfreds ansigt.

"Det håber jeg ikke. Maja kan være ret led."

"Hvis hun gør, så sig til hende, at næste gang har jeg hverken spist eller børstet tænder i tre dage."

Tristheden forsvandt lidt igen, og Wilfred nikkede og smilede. "Tak, fordi du hjælper mig."

Wilfred lagde sig ned på hovedpuden.

Monsteret rakte forsigtigt et par tentakler ud og pakkede dynen tæt omkring ham. "Sov godt, min bedste ven."

"Sov godt."

En kærlighedshymne

af Loredana Rask Andersen

Du har lige været i bad. Og jeg tænker på, hvor svært det er at digte i en verden uden
poesi.

Men når jeg ser din længsel efter denne ikke-eksisterende poesi i dine øjne, overvældes
jeg af trangen til at fylde huset, jorden, din seng og den tomme himmel med ord. Ord der
lyder poetiske. Men som også er det.

Med andre ord så fyldes jeg med en længsel efter at ophæve din længsel. Opløse den
ganske enkelt.

Få den til at forsvinde. Få den til at gå væk. Eller svømme over på den anden side af
bredden. Og skamme sig.

Få den til at fylde mindre. Eller i det mindste føles mindre.

Det gælder derfor om at finde den der, hvor man er. Eller der, hvor den er. Og jeg er villig til at gå langt for at finde den.

Se nu for eksempel de to store skyer uden for dit vindue. Hvad tror du, de laver?

Kysser, leger, snakker, kigger, lytter? Du vil måske foreslå, at de ligefrem slås. At de har et udestående. At de kæmper om det samme lille stykke blå territorium ude foran dit vindue.

Det er dog en alt for dystre tanke. Bliver vi enige om. Og jeg overtaler dig til at tro på den første.

For lige om lidt så ved jeg, at jeg får lyst til at kysse dig. Fange dit blik og gribe ud efter din arm, der tilhører en skulder, som tilhører en krop, der tilhører en kvinde. Som jo er dig, som jo er min. Som er smuk.

Du læner dig kælent og nøgen imod mig. For dit håndklæde, som for lidt siden var en del af din krop, ligger nu på gulvet foran dine fødder og tilhører en anden del af verden.

Det samme gør vi.

Du står ude i køkkenet og nynner. Og jeg fristes næsten til at spørge dig, om du har tilberedt en sang.

I øvrigt.

Hvorfor får jeg altid lyst til at elske dig lidt mere, når jeg lige har hørt Chopin? Eller lægge hovedet på skrå, når du fortæller mig om de lange grønne floder, som du har set og rørt og badet i. Som er grønnere end grøn.

(Du skal vide, at jeg tror på dig).

Og som er så lange, så selv ordet *lang* er for kort til at række langt nok.

Det, som jeg nok elsker mest ved dine lange beskrivelser af de lange floder, er dine lige så lange armbevægelser. Så får jeg sådan lyst til at hive dig ind til mig som en bølge i Øresund, der er blevet væk fra sin mor og sætte endnu en plade på af Chopin.

(For når bare dine arme kan nå rundt om mig, så gør det ikke noget, at de ikke kan nå længere).

Nu har bølgen fundet sin mor, og vejret er godt igen, forsikrer jeg dig om. Mens vi ligger i mørket, og jeg hvisker søde ord i dit øre. Og du trækker vejret som et lille barn, der har glemt alt om tid og sted.

Du har lige fået øje på en sommerfugl. Og vi har en lang filosofisk samtale bagefter om frihed.

(Eller var det bare en snak, vi havde?)

Først spørger du mig.

Hvad er frihed?

Bagefter spørger jeg dig.

Hvad er frihed?

Og til sidst foreslår du, at vi kan gå hen og slå op i en bog for at finde ud af det.

Men vi beslutter os for at lade være.

Måske fordi vi ikke tør.

Måske fordi vi i virkeligheden helst ikke vil vide, hvad svaret er.

Hvordan forklarer man frihed for børn?

(Jeg vil i øvrigt aldrig glemme din reaktion, da vi begge stod og betragtede sommerfuglen, og jeg begyndte at fabulere om, hvordan den fejlagtigt tror, den er fri, bare fordi den kan flyve frit omkring fra sted til sted. Og ligeledes hvordan den lever i illusionen om, at himlen er til for den. Så sendte du mig et blik. På den strenge måde. Og på den blide måde. Et Mona Lisa-blik. Hvorpå du tog en forsigtig pegefinger op til munden og hviskede: *Ssh. Ikke så højt, så den kan høre dig!*)

Du har lige spist jordbær. Og jeg ville ønske, jeg kunne fastholde udtrykket i dit ansigt, når du spiser jordbær.

At jeg kunne gemme det. At jeg kunne putte det ned i en æske. Eller indramme det på en eller anden måde.

Jeg sørger derfor altid for at placere mig over for dig.

Når dit ansigt spiser jordbær.

Du sidder og læser. Og jeg får lyst til at forføre dig på samme måde som den bog, du sidder og læser.

Stjæle din opmærksomhed. Stjæle din tid. Og begge dine øjne væk fra den bog.

Og som så ofte før kan jeg ikke dy mig for at afbryde dig midt i en sætning (din sætning) og spørge dig, hvad du for eksempel synes om den her sætning (min sætning):

Månen og jeg der venter spændt på at høre din blide stemme. Og på at få vores godnathistorie.

Du er bange. Og jeg prøver at få din onde drøm til at blive god igen.

Jeg holder mig vågen og holder dig fast i hånden, indtil faren er drevet over, og alle sorte tanker har forladt dit sind.

Du putter dig ind til mig som en lille fugleunge. Mens jeg er klippen.

Eller skal forestille at være det.

(En rolle som jeg elsker at leve mig ind i. Som er værd at gå i døden for).

Jeg udspiller først min rolle, når du har lukket dine øjne.

Så du ikke skal opdage, at jeg ikke er den klippe, som du tror, jeg er.

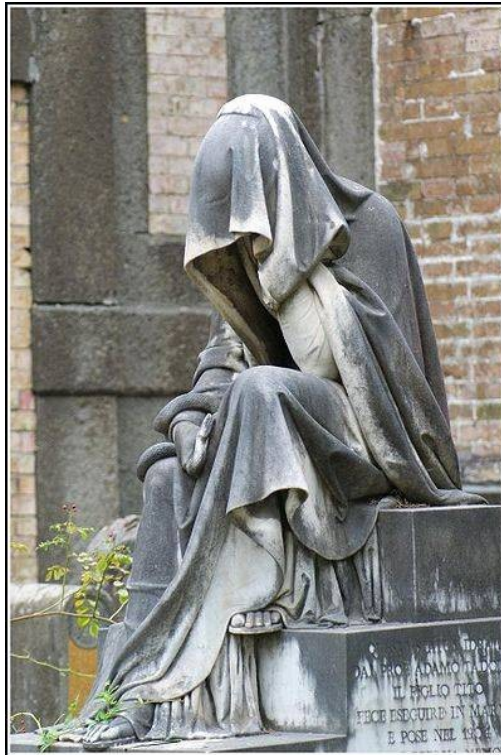
Så du ikke skal opdage, at jeg i virkeligheden er meget blødere end den klippe.

Eller at jeg lige nu kommer i tvivl, om det er dig, der er klippen.

(I virkeligheden er kærlighed ikke kun et spørgsmål om, at jeg elsker dig men lige så meget et spørgsmål om, at jeg er bange for at miste dig. Det indser jeg først nu).

Det indser jeg først nu, hvor floden går over sine bredder, og jeg mærker, hvordan klippen gradvist ophører med at være klippe. Hvordan den begynder at slå revner og gå i opløsning. Og hvordan den i ly af mørket langsomt forvandler sig til en voksen mand, der græder lydløst ved din side.

Jeg er den mand.

Syv digte

af Sussie Nielsen

Prins

Kys frøen, siger jeg
og viser dig,
en stor tusse. Væmmelsen
træder vande i dit smukke ansigt,
og jeg ser, det er mig
du væmmes ved. Hurtigt
sætter jeg tussen ned i det våde græs.
Den sidder helt stille, nu er den bange

Ligegyldighedens høje tårn

I ligegyldighedens mørke fængsel
er tårnet højt, og jeg fanger mig selv
i at sidde længe derinde
og stirre stumt op på det, og tænker
egentlig ikke
over hvorfor der overhovedet er et tårn.
Det er jo også fuldstændig ligegyldigt

(Uden titel)

Jeg er skjult, bag løv og grene, højt oppe i jægerens stol. Uforstyrret vandrer blikket, over åbne landskaber i din nøgne kontur. Mine celler skriger højt, alligevel hører du mig ikke, og din ubekymrede mine, sætter sig fast i min hals. Jeg kniber øjnene i, og fæstner dem, på et lille punkt over dit venstre bryst. Der dvæler jeg tankefuldt, i et langt tøvende sekund.
Så lader jeg, lægger til, sigter, skyder - forbi.

(Uden titel)

En vingeskudt fugl, hvorfor
dukker den sætning op,
når mine arme fungerer
perfekt, det er jo mit hjerte
der er blevet ramt

Sælsom hvisken

Når jeg er helt stille, er der en sælsom hvisken,
langt inde. Det er ikke et sprog
jeg forstår. Jeg forstår
som regel ikke hvad der bliver sagt. Forleden dag
gik jeg i skoven og lagde mærke til
træerne lyttede.

00.06

Jeg er en død fisk, se,
hjælpeløs, stirrer jeg op
i det hvide loft, stiv,
som et bræt, du er stiv
som en kæp, jeg har hørt
nogen sige, I skal mødes der,
hvor I er lige. Er det her?

Himmellegeme

Bag det tynde gardin er månen fuld.
Strålerne rammer først
iskrystaller, en glorie af lys
falder
ned og gør dig blå.

Kop

af Katrine May Hansen

Du vågner, fordi noget klistret løber ind i dit øre. Dunkende hovedpine og du må have tabt din ene kontaktlinse. Et øjeblik undrer du dig over hvordan, men så husker du, at der var nogen, der holdt fest og opdager samtidig, at det klistrede er blod.

Du har ikke ondt nogle steder, men du må være faldet i søvn på gulvet, og du må have været beruset, for du ligger i en underligt, forvredet stilling, næsten på maven og hovedet mod betongulvet. Uheldigt, for det ligner et tykt tæppe ca. tyve centimeter fra dit ansigt. Du rejser dig op på albuerne, uden svimmelhed. Det er et gulvtæppe, langhåret og cappucino farvet, dyrt.

Der har været fest her, og nu husker du champagne og mange mennesker, høj musik. Men her er helt stille nu og ingen mennesker at se. De gik alle sammen ud på altanen, der var noget fyrværkeri. Men ikke dig, og nu husker du mere, heller ikke pigen gik med dem. Den lille pige, hvad var hun, måske 12 år, og du havde tænkt over, hvem der mon endte med at have hende.

Det er det sidste, du husker, resten er væk fra hukommelsen og nu tænker du flygtigt; mon jeg var blid ved hende, jeg håber, jeg var blid mod hende.

Hvorfor du skulle have været blid, ved du ikke, det har vist i det hele taget ikke været nogen særlig blid fest.

Blodet ved øret er næsten størknet nu, men det dunker svagt ved tindingerne, som en uhørlig, tung basrytme. En fysisk rytme. Du rejser dig op, alligevel lidt besværet, det slører ligesom for dit ene øje. Nå ja, kontaktlinsen. Det kan vist ikke nytte noget at begynde at lede efter den. Det er et stort sted, en aflang stue, med køkken i den ene ende og vinduer fra gulv til loft på begge langsider. En trappe fører nedenunder, har du været der? og en altan i hele stuens længde, skydedøre af glas. Der er åbent, og du rejser dig op og går derud, for at få lidt luft og klare hovedet.

Men dumt, for du kigger ned, fra første sal må det være, og der ligger på jorden, på maven, med hovederne vredet om, næsten som du selv lå før, fire mennesker. Det ser ud som om, nogen har taget skalpen på dem, deres hoveder ligner kopper, med ansigter på den ene side og hår på den anden. Kopper, som er blevet væltet, så indholdet er flydt ud. Det ser mærkeligt ud, for du kan ikke rigtigt afstandsbedømme. Det ser ud som om, de fire kroppe hænger og svæver ca. ti centimeter over jorden, men det kan jo ikke passe. Og pigen er der ikke, og nu har du også snart set nok. Væk fra altanen, ned ad trappen, som ikke fører ned i en ny stue, men ned til en form for bryggers, gråt i grå beton og tomt.

Nej, ikke helt tomt for her ligger endnu en krop, på maven, med ansigtet drejet hen mod trappen og dig. Hans hoved er også en kop, men denne gang bliver du bange, for han ligger og kigger på dig. Roligt, og du føler dig sikker på, at du har set ham før, det var ham, som kom med pigen, og han er den onde så du håber, at det stirrende blik er tomt, og bevæger dig hurtigt over rummet og videre ned ad en ny betontrappe. Uden for synsvidde, stopper du op et øjeblik og lytter, men der er stille.

Næste niveau ligner en parkeringskælder, malede båse på betonen og gult lys, et stort, lavt rum, uoverskueligt, men der er bevægelse længere fremme, en slæbende, hurtig bevægelse. Du håber, det er pigen, så vil du tage hende med væk fra dette sted, men hvis det er hende, så må du have gjort hende fortræd og desuden ved du jo heller ikke, hvordan du skal finde ud.

Du står lidt sådan, ubeslutsom, indtil du bliver opmærksom på en skrabende lyd bag dig, og du behøver ikke vende dig om for at se ham. Du ved, at han nu er i parkeringskælderen og hvis du vender dig, vil han ligge som da du forlod ham ovenpå, med sin krop vendt mod gulvet og koppers ansigt vendt mod dig, stirrende.

Måske ved pigen, hvordan man finder ud, men nu er der stille foran dig. Du beslutter dig alligevel for at gå efter, hvor du sidst hørte lyden. Det kan vel aldrig skade at spørge, og det kan jo være, at du kun har gjort hende lidt ondt.

Lyset er lidt mildere i denne del af rummet, og der er lyde, almindelige lyde, af kørende biler og en sirene, som kører forbi tæt på. Du står nu på en slags indkøringsrampe. Det er et parkeringshus du er i, det forklarer også al betonen. Der må være flere niveauer, hus og have og altan på den ene side af bygningen, og ud- og indkørsler til et stort motorvejsnet på den anden.

Det forekommer dig, at du oprindeligt kom ind i bygningen fra altansiden, og tænker flygtigt, at du burde gå ud samme vej.

Det virker bare så uoverkommeligt. Du er også holdt op med at lede efter pigen, for de sidste minutter har du haft en tanke, som du ikke kan slippe af med, og måske er det i så fald bedre at lade hende løbe og selv finde ud. Du er nødt til at møde nogen, bare én, som kigger på dig og bemærker dine forrevne knæ og blodige knoer, men ikke siger et ord om dit hoved.

Fødselsdagen

af Katrine May Hansen

Drengen ømmer sig. Forsøger et svagt støn. Det lader sig gøre. Hans ene side føles følelsesløs. Hvordan kan man føle noget, hvis det er følelsesløst, tænker han. Hans læber er opsvulmet. Det er, som om han har sand i munden.

"Dum, hvor er du dog dum. Nu må du snart lære det." At lære det, det er det, far siger til ham. Han ved godt, hvad det er, han skal lære. At høre efter. At lade være med at forstyrre. Han har fået det at vide mange gange. Han ødelægger altid det hele. Dumme Jonas. Også i dag.

Han var vågnet tidligt, glad indeni. Solen skinnede allerede ind gennem persienerne, og han synes, han havde ligget længe og lyttet til farens snorken og til pustene fra de store lastbiler på vejen udenfor vinduet. Så havde han stille viklet sig ud af dynen og var gået ud i køkkenet. Han havde med besvær fået bakken ned fra sømmet på væggen, han havde kogt vand og hældt to teskefulde Nescafé i og tre teskefulde sukker, for sådan kan far bedst lide det. Fundet skåle og havregryn og mælk og arrangeret det hele på bakken. Den var blevet tung, han havde været lige ved at miste balancen, da han prøvede at åbne døren ind til soveværelset. Han måtte stille den fra sig ude i køkkenet og åbne døren først og så gå tilbage og hente den.

Far vågnede heldigvis ikke. Han var helt varm indeni, forestillede sig farens overraskelse, de glade øjne han ville få. Og så var han begyndt at synge, så højt han kunne. Først skete der ingenting. Så rykkede det i fars ben og hænder. Så slog han øjnene op. Jonas blev lidt bange, for det var, som om far ikke vidste, hvem han var, sådan som han stirrede. Så han sagde: "Far? Det er Jonas, far. Jeg laver fødselsdag for dig." Han går i stå. Forsøger igen. "Jeg har også lavet kaffe." Han går i stå igen.

Far vinker ham hen, og først ser det lovende ud, han stiller bakken i fodenden og går nærmere, helt hen til farens hånd. Den tager fat i ham. Sådan et greb, man ikke stikker af fra.

"Er du klar over, hvad klokken er? Det er jo nat, knægt, kommer du og bræger mig op i hovedet om natten?" Farens blik falder på bakken i fodenden. "Og så på min fødselsdag! Fortjener en mand ikke lidt fred og ro på sin egen fødselsdag?"

Jonas lukker øjnene. Det gør ondt i hans arm.

"Undskyld, undskyld," siger han, "jeg troede ..." Han holder øjnene lukkede. Han kan mærke faren kæmpe for at komme op at sidde i sengen. Bakken falder på gulvet. Jonas åbner øjnene på klem. Den ene skål er smadret, mælken løber ud på gulvet og blander sig med indholdet fra de to kaffekopper. Den lysebrune væske sejler hen imod ham. Nogle havregryn flyder ovenpå, som små skibe. De når snart hans fødder, han flytter dem lidt. Hans arm gør meget ondt. Han ser op på faren. "Undskyld," siger han igen, stille. Han ved godt, at faren ikke hører ham.

Det var også den sang. Han skulle ikke have sunget. En hel række af han-skulle-heller-ikke-have-gjort ringler gennem hans hoved, mens faren stavrer ud af sengen, går ud i køkkenet. Henter klud og fejebakke. Tørre op og tager porcelænet med ud. Jonas kan høre ham vaske op. Så kommer han tilbage med en ny klud, tørre efter, og går ud og skyller den ved vasken. Han kigger ikke på Jonas en eneste gang, siger heller ikke noget, lader ham bare stå.

Så kalder han ude fra køkkenet. En gang, lavt. Jonas går derud.

Han genkalder sig farens ord. Mellem slagene. Måske var der også nogle spark. Men han skal lære det. Man må ikke forstyrre. Man skal høre efter.

Jonas ved ikke helt, hvad det er, man skal høre efter, men skynder sig at lade tanken passere. Det må man bare lære.

Han skutter sig. Undgår at se på sine hænder, mens han åbner øllen og sætter sig ind i stuen.

Drengen ligger stadig ude i køkkenet. I det mindste klynker han ikke mere. Han hader klynk. Det er som en anklage mod ham. Men hvad kan han gøre?

"Hvad kan du gøre? Hvad kan du gøre andet, han skal jo lære det. At høre efter." Han mumler det for sig selv. Det er hans ansvar at få ham til at forstå det.

Det lyder ikke helt rigtigt, men han har en voldsom hovedpine. Det blev sent i går. Og drengen ved jo, at han ikke skal forstyrre efter en aften, hvor han har puttet sig selv.

3 digte

af Betina Hjerming

Sol/måne

Jeg troede i år på
at jeg var sol
at jeg var lysende og varm.
Jeg hungrede efter d vitamin
din i min mund
af glød.
Jeg var saltvand og sand.
Jeg var fregner
og trukket i stråler
gennem vinden.
Jeg var helt sikkert sol
og du skulle ikke snyde mig fra den
og du skulle ikke sige andet.
Jeg var helt sikkert sol.

Nu er jeg måne.
Jeg skinner kun
klar og fuld en enkelt gang.
Jeg er ebbe og flod.
Jeg er hel og halv.
Jeg skinner kun
når du kaster dit lys på
min flade.

Orgie

Jeg begiver mig ud på
en ny tange af tanker
i mit sumpområde
af næsten udlevet
erfaring.
I et favntag hvor
mange af
alting og hele tiden
ikke bliver for meget
og til en følelse
af for altid
lover jeg
ikke at være
bekymringskåd
og kaster frygten
for at have gjort
et ulykkeligt menneske
fra mig.

Fødselsdag

Utidige uger
karter kød i mit
mellemgulv og spinder
uro af sig
Jeg har forsøgt at
sætte dem pænt på række
i kalenderen.

Iklædt kolonner og farvekoder
slipper de mig af hænde
og to er gået
gent og glemt
mellem dagene
og jeg vil slet ikke
nævne timerne
der samler
hudafskrabninger
af trætte talte minutter
Således opgiver jeg
påbegyndte sekunder
og lader dem fortsætte
med at tirre de
i høj grad
letpåvirkelige år.

Pletterne

af Mogens Fjord Christensen

En morgen, hvor himlen var som en ny begyndelse, stod der aftegnet et kæmpekryds i det køligtblå rum af hvide spor efter to fly, som et 'Stem på Gud'. Som kunne man tillægge et sådant væsen at have overblik og handlemulighed over menneskenes myretueltiværelse.

Hvilken gud, hvis gud?

Krydset opløstes i utolkelige vattede plamager.

De forskellige guders jordiske fortalere havde længe med glød argumenteret for netop deres kandidats selvfølgelige evne til at dreje kloden i den sande retning. Men bønner om tilkendegivelser fra det høje havde kun fået stilheden mellem stjernerne som svar.

Måske var det den morgen, det begyndte. Først med enkelte spredte tilfælde.

En munk i Tibet opdagede en plet i sin orange-gule dragt. I løbet af en måned bredte pletten sig og efterlod et hul på størrelse med en madskål, skarpt men uregelmæssigt afgrænset. På samme tid ramte tilsvarende pletter tøj hos en kontormand i New York, en præst i Italien, to børn i Australien, en russisk general og en fisker i Argentina. Da hullerne i tøj havde nået en vis størrelse skete der ikke mere, for en tid.

Efter et par måneder dukkede pletterne op igen, og nu med aggressiv spredning.

Det var ikke muligt selv for de fremmeste hjerner med rådighed over det mest avancerede udstyr at give nogen forklaring på fænomenet. Der var ikke den nation, der var ikke det religiøse samfund, som ikke blev ramt. Pletterne tog stadig kun fat i tøjet, og kun i det tøj menneskene bar. Men pletterne åd nu større huller og flere huller hos den samme person, og man kunne blot magtesløs se til.

Imens forskansede nationer og samfund sig i deres skræk og lukkede sig om deres forståelses begrænsning.

Nu begyndte pletterne at springe over på huden. Her fortærede de i en langsom men uforstyrrelig proces spredte håndfladestore områder af huden, efterladende et gustenhvidt bindevævsdækket ar.

Da alle mennesker var mærkede, skete der ikke mere.

Og herefter blev alt som før. Bortset fra, at tekstilindustrien havde en midlertidig opblomstring.

Fortalerne fortolkede på hver deres måde det mirakuløse forløb. Dog var alle enige om, at det måtte være en tilkendegivelse fra oven.

Men pletterne susede ud i universet, hvor de forsvandt som lydløse ord.

Siste levering i dag

af Wenche Iversen

”Siste levering i dag,” tenkte hun, idet hun småløp opp mot trappen for å ringe på. Det var varmt, litt lummert, og fuktig i luften etter regnskuren tidligere på kvelden. Det korte skjørtet som hadde virket så luftig da hun tok det på var nå krøllet, og klistret seg til lårene etter en varm dag i bilen. Den røde Caps’en skygget ikke lenger for solen nå når den sto så lavt.

Han hadde hørt bilen da den stoppet i oppkjørselen. Han synes han kjente duften av pizza allerede før han åpnet for budet. Det hadde gått i ett denne dagen også, så vidt han hadde tatt seg tid til litt lunsj, og som vanlig måtte han strekke arbeidsdagen for å bli ferdig med jobben han var begynt på. Han hadde akkurat rullet en dusj mens han ventet på maten. Nå var han så sulten at det verket i magen. Allerede før det ringte på hadde han åpnet døren.

”Velbekomme,” hørte han.

En jente? Det overrasket ham, for kjøringen var ikke akkurat forsiktig ...

”Fest i kveld?”

"Eh, nei, ikke akkurat," fikk han omsider ut. Hun hadde den samme T-skjorten som de andre som pleide å levere, men denne hadde visst krympet i vask.

De deilige runde formene under utvidet logoen, og han klarte ikke å ta øynene fra henne ...

"Kort eller kontant?"

Virkeligheten vekket ham, og han angret på, at han allerede hadde gjort betalingen klar.

"Kontant," svarte han, og lurte på hvordan han kunne forlenge dette øyeblikket. Men hjernen samarbeidet ikke, den bare gjorde ham oppmerksom på en annen sult han hadde hatt så lenge.

"Jeg håper det smaker," sa hun idet hun snudde seg på vei tilbake mot bilen.

"Du har ikke noe ekstra krydder da?" hørte han seg selv si.

Hun snudde seg, stoppet et øyeblikk og smilte mot ham under capsen, og så rett i øynene på ham. "Jeg skal sjekke i bilen," sa hun mens hun holdt blikket hans fast.

Så snudde hun rundt og småløp nedover inngangspartiet.

Hun var langt fra mager, men det kledde henne, han synes bare det var kvinnelig. Han ble stående og se etter henne. Så på når hun åpnet døren, plasserte det ene kneet på førersetet, og slengte betalingsautomaten i baksetet. Hun strakte seg mot passasjeret, leitet visst mellom noen papirer, og når hun strakte seg slik ble skjørtet enda kortere. Han tok seg selv i å stirre på lårene hennes og formene som skjørtet ennå skjulte. Han kjente sulten igjen, kjente varmen bre seg i kroppen, kjente at han vokste.

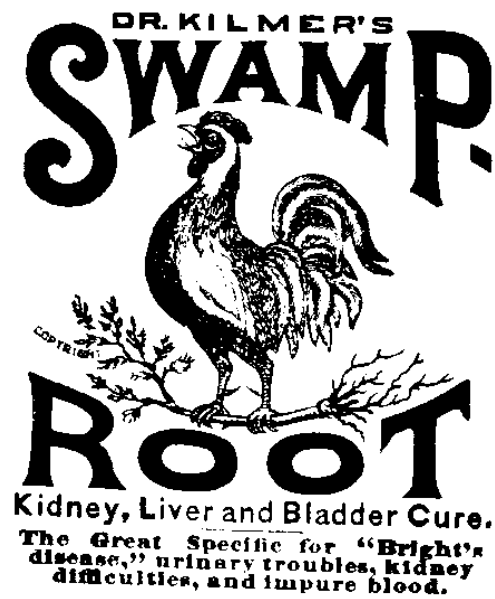
Kunne han spørre om hun ville holde ham med selskap? Ble det for opplagt? Han rakk ikke å tenke ferdig.

"Vær så god," sa hun, og la krydder og serviettpakkene i hånden hans. Men hun slapp dem ikke.

"Det er sikkert et stykke til deg og, hvis du vil ha," svarte han.

Hun sto fremdeles og holdt ham i hånden, og han holdt henne igjen.

"Hm, kanskje." Hun tok av seg skoene. "Jeg er også sulten ..."

Zingiber Officinale

af Dennis Gadgaard

"Jeg kan desværre ikke sige, hvornår vi modtager friske forsyninger," forklarede den unge kvinde bag skranken med et smil, "men doktor Zingiber vil genoptage behandlingerne, så snart de ankommer."

Hvordan kan hendes tænder være så hvide, tænkte hr. Murch. De går jo i ét med væggen, som var der et smil tværs gennem hendes hoved.

"Nå ja," mumlede han og vendte sig mod bænkene. "Jeg skulle ikke noget alligevel."

Den aldrende hr. Murch nærmede sig krumbøjet sin faste plads ved siden af hr. Floese.

Akkompagnementet var blandingen af en slæbende rytme fra de slidte tøfler og den sløveste staccato fra stokken. Års møjsommelighed havde slidt den hårde ende gennem sin snærende gummiprop.

Sekretærens røde uniform var det eneste i venteværelset, der ikke var insisterende hvidt.

Hr. Murch skyggede for øjnene med sin frie hånd. Selv den store plante i midten af lokalet var hvid. Han var sikker på, at planter måtte have haft farver, dengang de fremkom naturligt.

"Halløj skipper!" var ordene, hvormed hr. Floese bød hr. Murch velkommen. "Hvad sidder vi inde for i dag? Stadig knas i knogleværket?"

Hr. Murch krummede sig en anelse mere sammen, gigtsmerterne for et øjeblik overdøvet af den smerte hans ører måtte udstå.

"En dag finder den gode doktor en kur mod klichéer, hr. Floese, og da vil vi alle være mindre plagede."

"Ha! Mon dog," lo hr. Floese og tog sig til sit omfangsrige korpus. Latteren, der startede dybt i hans mave, rejste sig som en bølge mod den askegrå skjortes bolværk. Så længe de tykke næver holder, tænkte hr. Murch, er der vel ingen fare for, at han sprænger.

Hr. Murch satte sig langsomt til rette under kunsten. Et maleri, holdt udelukkende i nuancer af hvid. En vederstyggelighed uden lige, hvis hr. Murch skulle udtrykke sin fulde begejstring for den.

En gang havde hr. Murch til sin store forfærdelse fundet hr. Floese stående, betragtede kunsten. Han tænkte, at hr. Floeses sind havde pakket og rejst ud af fornuftens rige i nattens løb. Men hr. Floese havde ikke noget bedre at sige om kunsten, end at man havde valgt det perfekte sted at hænge den. Siden den dag havde hr. Murch og hr. Floese haft én ting at være enige om. Når de sad på deres vante pladser, med kunsten hængende uset bag dem, kunne de begge næsten glemme dens rædsomme eksistens.

Døren til udgangen gik op, og de to næser tilhørende hr. Murch og hr. Floese drejede synkront mod den. Men det var ikke buddet med forsyninger, og hr. Floeses latter slap hurtigt op. Den bølgende mave faldt til ro øjeblikke efter.

Endnu en plaget, tænkte hr. Murch. Af hvad, skal hr. Floese nok få kommenteret på, men ikke uden at gøre det værre for os alle.

"Hva' dølen?," udbrød hr. Floese ved synet af den tynde midaldrende herre, der slingrede hen mod deres bænk, mens han holdt sig til hovedet med begge hænder. "Behandler doktoren nu også hoveder, der er ved at falde af?"

"Tag dem ikke af hr. Floese," sagde hr. Murch, efter at den fremmede nærmest var faldet ned i siddende stilling. Han var ulasteligt klædt. En forretningsmand måske, tænkte hr. Murch.

"Mit navn er hr. Murch, ømme led og værkende knogler. Dette er hr. Floese, fortykkelse, højt tryk og varm luft. Og De er?"

"Svimmel," svarede den fremmede.

"Hr. Schwimmel?," spurgte hr. Murch.

Hr. Floese klukkede, og små krusninger dansede atter på skjorten.

"Nej, hr. Torge. Jeg er svimmel, eller rettere, bliver det hver gang jeg rejser mig. Og kvalme, åh, er doktoren inde?"

"Vi venter på forsyninger," sagde hr. Murch og kiggede med længsel på udgangen.

"Roden mod alt ondt," mumlede hr. Floese.

Hr. Murch kiggede undrende på hr. Floese. En poetisk side? Hvem skulle have troet det.

De sad i stilhed for en stund. Hr. Torge havde lagt hænderne i skødet og lukket øjnene.

"Har De været her før?", spurgte hr. Murch. "Jeg synes ikke at have set Dem før."

"Doktoren siger, jeg er et vanskeligt tilfælde," sagde hr. Torge og satte øjenlågene på klem.

"Hvorledes?"

"Jo mere jeg spiser af roden for at bekæmpe kvalmen, desto mere bliver jeg svimmel og får kvalme."

"De våser, hr. Torge," sagde hr. Murch og rystede på hovedet. "De vil vel ikke antyde, at den hellige rod skulle gøre ondt værre?"

"Næ, rødderne vokser vel ikke ned i helvede?", klukkede hr. Floese.

Både hr. Murch og hr. Torge tog sig til hovedet i smerte.

"Næ, det vil jeg vel ikke," mumlede hr. Torge, netop som døren gik op.

Et sendebud, bærende imperiets emblem, kørte en stor kasse ind.

Gudernes tak, tænkte hr. Murch, lindringen er fremme.

Fire digte

af Emma Elizabeth Kjær Madsen

Gammel flamme

Ustadige, distræte drømme
væves i mit lille hoved
Gamle tænketanker dukker op
Hengemte fnullermænd og en lighter
triller ud fra krogen
blæst omkuld af en pludselig hjerneblæst
Hjerterummet åbner sin dør let på klem
lyserøde dufte og bløde dun
stryger sig op ad lighterens tænder
gnist, suk.. gnist
og flammen tændes..

Tonehøjder

Jeg lærte dig at kende på en nat.
Du sneg dig ind ad mit vindue.
Fimrehår og gult skidt måtte forføje sig
til ørekrogen,
for din tone var dem for høj.
Men du bevægede dig lydløst.
Og jeg lyttede forgæves.

Mens jeg venter på sommeren

Så jeg venter på knaldet.
Fra en pistol ladet til en evighed af sommer.
Og mens de hospitalslignende pasteller
flyder sammen i mit venteværelse
og ethvert forsøg på ligegyldighedstrummerum
fordamper i hedeølgen,
gør vi os klar til stødet.
For rammes vil jeg
og rammer jeg andre i faldet
er evigheden fuldkommen
og mærker de den samme smerte
er vi fuldkomne.
Den fuldkommende fuldhed fulgt af flugt.
Rejsen over den røde bro,
mens blodet bobler og termometeret stiger,
mens højttalerne brager budskabet ud;
vi er evige;
vi er gjort af eufori og endorfiner.
Og nu venter jeg kun på knaldet.
Mine pasteller brænder snart på.

Drømme

Jeg drømmer. Jeg drømmer glade tider til live; minder fra en sensommeraften, med kun os to. Og mine bare fødder; begravet i det endnu varme sand og mine hænder; kolde som ødelagte hjerter. Og du tager dem i dine, genskaber omhyggeligt deres oprindelige nuancer, og forsigtigt, som var jeg lavet af et glastyndt stof, lukker du dine arme omkring mig, og en euforisk lykkefølelse stiger til hjertet og sætter ild til min krop.

Månen er aftagende, men næsten rund, havet natsort og natten selv funkler i et væld af stjerner og galakser. Jeg kan ingen frygt eller fortvivlelse mærke og du er der, til at holde mig, hvis selv den matteste stjerne skulle falde.

Vi vil smelte sammen, os to, så intet levende kan skille os ad. Din ro vil flyde over i mig og alle vil se misundeligt efter os på gaden. Jeg vil ryste overbærende på hovedet, når jeg ser de hungrende blikke forfølge os, men du vil kun have øje for mig. Vi vil gå i teatret, mænge os i det gode selskab, nyde det liv vi nu engang har fortjent, og når natten banker på døren, vil vi åbne op til vores urbane 3-værelses og du vil kaste mig på sengen og vride hver en lyksalig dråbe elskov ud af min krop, indtil presset forløser sig i det perfekte klimaks. Du vil forgude mig, dyrke mig, elske mig med dine intense blikke. I dine drømme vil du stønne mit navn, gang på gang, hver nat. Og hver nat vil stjernerne håne mig. Bringe mig i rampelysets skær og nedbryde mig med deres stråler. Og om dagen vil dine intense blikke vække lysten i en andens.

Livet vendt på vrangen

af Sara Jensen Raas

Mandag

Så er den der igen, starten.

Vækkeuret river stilheden i stykker. Den krakelerer som et puslespil sat på højkant. Jeg tvinger mine øjne op, op, op. Finder fodfæste.

Går i bad og morgenens sang begynder at køre på repeat i mit hoved. Som en monoton morgenmesse følger den med – igen og igen. "Min kat den danser tango, tango, tango ..."

Træt, jo tak. Glem det og tænk på sangen. Finder bunken med tøj. Træder langsomt i karakter. Ser mig selv i øjnene – kigger væk – lidt for hurtigt.

Der er stille i køkkenet – mørkt. Maser stikkontakten ind. Ser det hele i øjnene igen. Det ser mandagsgråt ud – bordet og stolene. Stråler ikke, som det gør en lørdag morgen. Mine hænder finder af sig selv cornflakes, skåle, skeer, havregrynene skal Gustav selv have lov at hente, ellers bliver han sur, mælk. "Tango, tango og den er meget dygtig ..."

Jeg kan høre sovelyde oppefra, jeg er stadig alene, I er ikke landet endnu. Jeg spiser for at nå frem til min morgensmøg. Hvorfor er det egentlig, at man ikke tager smøgen først?

Tirsdag

Smøgen er væk, og tyggegummiet er i munden. Ny musik i øret og billetten taget frem. Jeg hiver mig ind i bussen og trækker sædet på mig. Mærker den stikkende fornemmelse af bussæde mod mine fingre.

Lukker midlertidigt ned og bliver væk, mens jeg slumrende betragter jer. En sitrende masse af spraglet liv. Så fuld af, så åben for. Jeres øjne suger, jeres kroppe stritter. Men vi retter jer ind. Friserer jer på plads. Får uden at blegne pillet farverne af jer, og I bliver gidsler for krybende krav om sikkerhed og retning.

Jeg kigger væk og skifter nummer på min Ipod. Prøver at bevare roen lidt endnu. Bussen vugger mig halvt tilbage under dynen. Gadunk, gadunk, gadunk – sluk. Der kom svinget, og der kom ham, der altid kommer der på det tidspunkt – tænd.

Pulsens stiger i takt med meterne, der bliver færre og færre. Jeg kæmper for at finde mig selv igen. Bussens døre lukker, og jeg står i krav og forventninger op til halsen.

Sætter mine ben i gang; de skal jo for fanden derop. Op af trapperne, op til døren. Den er lige så tung som den plejer og luften bag den lige så befængt med stress og tabte sjæle.

Kæmper for at stå fast – træk vejret. Hvor lang tid var det, jeg skulle være her i dag.

Spillet er i gang, rollerne er fordelt, og jeg er klar til at spille min.

Onsdag

Jeg er halvvejs, men ikke fremme.

Så jeg sukker, suger maven ind og skyder brystet frem. Jeg holder ud, der er ikke længe igen. Prøver at hive poserne under øjnene lidt højere op under armene. Hanker op i alt, der kan bæres. Træder ind i rollen. Trækker den på mig – langsomt. Som en tung, drivvåd frakke, der klæber alt for omklamrende til min krop. Knapper den og trækker vejret ind.

Roller skal spilles – også i dag.

Tid går ubemærket.

Sidder i bussen, på vej hjem. Forsvinder ud af vinduet, prøver at lukke af. Kigger misundeligt på køerne på marken. Savner at tygge drøv, savner at ligge tæt med en anden i timevis, uden anden lyd end maver der rumler.

Langsomt og enkelt.

Torsdag

Finder dyret frem i mig selv for at nå frem til fredag. Det er nu, jeg viser tænder.

Spiler øjnene op og rejser børster – som et vildt dyr.

Vrider mig, spænder op, spræller desperat og prøver at overskue, overkomme langt mere, end jeg magter. Er allerede brugt på det skammeligste. Er allerede alt for træt.

Det gør tæt på ondt at vågne om morgenen. Jeg bliver spist levende om dagen. Jeg besvimer om aftenen. Jeg skælder ud på dem, jeg elsker, og kæmper for dem, jeg hader.

Hvor vild skal man fare, før man tager ved lære? Hvor forkert skal det føles, før man drejer fra?

Forventninger og krav vælter imod mig – som en flodbølge. Er et blandt mange dyr, der alle kæmper en ulige kamp for overlevelse. Til sidst må jeg lukke øjnene – kan ikke magte alt.

Vil bare være –
en hest i regnen.

Fredag

Fredag – så lækker og så uendelig dejlig at have med at gøre. Så befriende som at trække vejret efter 4 dage under vand. Som varmen under dynen, så lummer og egenkærlig.

Dagen kunne skæres i skiver og serveres i stedet for and juleaften. Fredag får ordene frem og ud på lykkelige vinger. Fredag har alt det, som mandag mangler.

Har allerede svært ved at huske replikkerne – de trænger til at blive glemt. Trænger til at trække scenetæppet for og være mig selv. Med alt der er mig og mit. Stikket er trukket halvt ud.

At være fredagsflad – så euforisk og forbandet hårdt. Kan ikke finde de hårrødder, jeg skal trække mig op ved. Der er ikke mere at trække i. Tingene er allerede trukket for langt ud. Bliver glad på en fjantet måde, tingene bliver lettere, enden er nær, og mine fingre kan mærke dens kanter – jeg kan næsten få fat.

Kigger på jer andre. I ligner også fredagsflade udsultede, fjantede fugleskræmsler. Uglede, skrammede og ilde tilredt af ugen, der er tæt på at være gået.

Slingre hjem fra fredag. Høj på frihed. Går på et fortov uden grund, uden retning, uden mål. Bare stenene, der forsvinder under mine fødder, og tankerne, der smutter som mandler.

Båndene brister i takt med mine skridt, der vender hjem. Hænger og flagrer formålsløst bag mig. Har ingen berettigelse mere. Fredagsbånd der nok skal blive bundet igen på mandag.

Savner mine børn og kan samtidig næsten ikke holde ud, at jeg skal hjem og passe dem, før jeg kan besvime foran lige meget hvad. Bægeret er tømt til bunden. Nogen har på det groveste bundet alt, hvad der var af indhold. Har glemt, at man aldrig tager det sidste stykke.

En træt mor ser sine børn i øjnene – siger at i morgen bliver det anderledes og tror faktisk selv på det denne gang.

Lørdag

Ligger i min puppe og forvandler mig til mig selv igen. Sover i store mundfulde. Propper mig og synker. Søvnens virker som zinksalve på min hudløse krop. Dynen som et plaster på såret. Flyder rundt i våde, varme søer.

Tankerne strækker sig længere, end de er vandt til. Driver på store bølgende oceaner af uendelighed. Forsvinder – vil fjerne sig fra det, der har lænket dem fast. Det, der har misbrugt dem på det groveste i mange dage nu.

Jeg skal ikke bruges til noget. Bliver ikke styret af noget bestemt. Er flintrende ligeglad med, at dynerne lugter lidt for meget af mig og lidt for lidt af dig. Har nok i mig selv, vil ikke forstyrres.

Alt kan vente – det er lørdag.

Strækker min krop. Mærker efter – jeg er her stadigvæk. Lidt for tynd og lidt ældre end sidste lørdag. Men jeg er her. Åbner mine øjne – lader i et kort øjeblik virkeligheden flyde ind. Træet udenfor – stille grene. Dynen ved siden af – du er stået op. Vækkeuret – 8.00. Lyde – jer der er i gang. Vender mig om på den anden side og lukker af igen – er i et kort sekund tæt på lykkelig.

Langsomt og enkelt.

Dine skridt på trappen. Føler en mærkelig irriteret glæde. Irriteret over, at du lige om lidt kommer og trækker mig op til overfladen – kræver mig. Glad over, at du gør det – trods alt. Glad over noget så banalt som en kop kaffe, en morgensmøg, en avis.

Glad over at der er noget levende og stort i min lille verden.

Lykkelig lørdag.

Søndag

Søndag er en underlig sårbar størrelse. Så tæt på slut og dog med en sød smag af frirum. Kan allerede mærke det om morgenen, at mandag har spredt sit net af mycelier ind i søndag. Har på det groveste møvet sig ind der, hvor selv Vorherre burde slappe af. Prøver at finde ro i skyggen fra mandag – umuligt.

Sårbar søndag, under angreb fra mandag. En dag der er svær at få ind under huden. Forsvinder for let mellem fingrene på en.

Lægger de sidste brikker til næste uge på plads – på en rolig måde forstås. Netto har heldigvis åben. Tænker frem til torsdag – madplan. Slæber overfyldte poser med næring hjem. Fylder depoterne op. Kan mærke søndags sekunder forsvinde i alt for stor fart. For fanden, nu begynder det at blive mørkt. Tiden bliver suget væk under fødderne på mig. Panikken ruller lige under huden. Jeg er ikke parat til at se mandag i øjnene, bliver det nok aldrig.

Trækker den sidste rest af afslappethed på mig og går i zonen.

Gør mig, på trods af alt, klar til nok en mandag. Kom an din grimme satan, nu skal jeg give dig en makeover, der gør dig spiselig.

Gemma

af Delenn Gadgaard Ribes

Brev 9

Kære ven.

Som svar på dine utallige spørgsmål vedrørende mit livsindhold, må jeg desværre skuffe dig. Den dame som du tror, at du her har fundet, er en sær snegl. Ganske vist med alle sine egne tænder stadigvæk. Og med en god sund økonomi. Det er også rigtigt, at jeg maler akvareller og oliemalerier på lærreder, der er mindst 120 x 200 cm, gerne større. Men det gør mig ikke til en af de kunstneriske, elitære typer, som du tilsyneladende leder efter. Det gør mig bare til en dame med mange malingklatter på fingrene og en lav tandlægeregning.

Dog vil jeg gerne svare. For du lader til at være ihærdig. Det kan jeg ikke klage over. For at forklare mig, vil jeg forsøge at illustrere mit nej. Du kan tolke det som du vil, men lad være med at trække en løgn ud af de ord jeg skriver. Det er vi begge for elegante og ærlige til. Tror jeg da.

Jeg har mine rutiner. Sådan må det være. Sådan er det bare. Derfor har jeg gået de 700 meter ned forbi sommervillaerne til venstre, grillen til højre og toiletterne, der har sommeråbent, hver morgen i de sidste 3 måneder. Ned til vandet. Når det bliver efterår, vinter, forår, starter nye rutiner.

Turen er ikke noget. Tøjet er heller ikke noget og jeg går helst ikke en omvej, hvis jeg kan blive fri.

Tiden er jo alligevel som den er. Den bevæger sig et skridt ad gangen i samme tempo som jeg selv. Og den bliver hverken værre eller bedre af, at jeg laver afstikkere eller forsøger at stikke af fra min gode rutine.

Mine forældre sagde tit at jeg blev født gammel. (de er begge døde nu). Som om jeg så verden på en lidt stivbenet, adstadig måde, allerede da jeg trak vejret første gang, kun lidt blå i hovedet. Ifølge dem, stirrede jeg uden at blinke mere end 2 gange i minuttet, de første par uger. Det var efter sigende meget uhyggeligt. Hvis jeg blev født gammel, må jeg have været gammel i 54 år, denne sommer.

Igennem min opvækst sad jeg mest stille. Jeg så en masse på den måde. Det er mig komplet ubegribeligt, hvordan mennesker overhovedet kan se noget af interesse, når de bevæger sig hele tiden. En gang i min tidlige ungdom gav jeg mig til at spille klaver for at lære, hvordan man i det mindste bevægede fingrene hurtigt, men jeg blev bare svimmel af at kigge ned på tangenterne.

Voksenlivet springer jeg bare over nu. Indtil jeg fyldte 50 og flyttede hertil, gik tiden med det samme som i min barndom og ungdom. Jeg så meget på verden og havde andre daglige gøremål end jeg har nu. Fra jeg var 24 til jeg var 32, havde jeg en hund.

Min egen verden er intenst oplyst af de oplevelsesskatte jeg har fundet gennem årene. Og som jeg forstår. Deres detaljer holder mig ikke vågen i anspændthed om natten. Tværtimod, giver de mig en nattesøvn, befriet for byrder og flimrende tanker. Og mine drømme opfylder altid en dyb trang til en perfektion, jeg aldrig har oplevet i selskab med andre. Som drømmen her, der kommer til mig hvert år ved denne tid:

Hen imod aften går jeg dagens anden tur. Forbi de samme sommerhuse, toiletter og grillbaren som altid. Vinden er usædvanligt nådig denne aften. Frisk, men ikke skarp og slibende. Duften er hen ad ny blæretang, salt og modne græsser. Jeg bemærker det, selvom det ikke er noget nyt.

Som altid sætter jeg mig i klitterne, på et underlag af stikkende marehalm. Her fylder jeg lungerne langsomt med vinden og hviler øjnene på rækkerne af sten, der strækker sig ud i havet.

Det lykkes mig at sidde stille så længe, at min krop værker. Dejligt. Jeg rejser mig igen. Knæene giver lidt modstand og et pív eller to. Men op kommer jeg da. I ryggens krumme, opadgående bevægelse, stryger en ru, raslende fornemmelse nedad, inde under tøjet. Hvordan gør sand det? Anorakken har stramme elastikker og hættens er trukket op. Alligevel trækker sandkornene nu blide, kildrende bevægelser, spor på huden. Fra halsen og ned i bukserne. Når jeg kommer hjem, vil der være mere sand under tøjet end udenpå. Og med det små stykker tang, knuste muslingeskaller og sort fnuller. Hvad det så end er. Helt inderst, hvor fugten får det til at klæbe til alle revner og sprækker, som naturligt polyfilla. Efter badet vil jeg se fnuller og sand lægge sig i kølvandet på 2 hydrogen + 1 oxygen, der siver ned i badekarets afløb.

Der er så uendeligt mange sandkorn i verden, at jeg ikke kan forstå det.

Det her stykke strand er mit. Der er ingen, der ved det. Jeg nyder det i hemmelighed. Turisterne plaprer lystigt på alle deres sprog, igennem denne del af stranden, der er min. Gad vide, hvor mange, der går her, når jeg ikke er her til at fylde? Går der flest dyr eller mennesker? Hunde? Ræve? Om morgenen plejer her at være fodspor efter en ukorrigeret fugledans. Som om en eller anden dement strandfugl drak sig plørefuld aftenen før og besluttede sig for at gå hele vejen sydpå. I zig-zag, krydret med stramme piruetter.

Da jeg nu tænker på fugle, lægger jeg også mærke til hvinende fugleskrig, der føres med vinden. Så jeg kigger ned til venstre på de store sølvmåger, der æder med en fuldstændig ubegribelig elegance i vandkanten. I perfekt uvidenhed. De ved jo ikke, at det er solnedgang. At Vesterhavet skaffer kunstnere og turister en helt unik mulighed for at mærke grænsen mellem vand og himmel, hav og sand, menneske og noget andet. Eller at lyset herude, på denne tid af året, ved solnedgang, er det lys, der koster klejner, når det 1 ud af 1000 gange lykkes at få det brændt fast i tredimensionelle strøg på et lærred.

Når solen står lige over vandet, med store tunge skyer ovenover, skærer lyset sig ind under mågerne og oplyser bugen i gyldne nuancer, du aldrig har set en måge være iklædt før. Hver gang en måge i flokken springer op, for at komme hen til den næste fede musling, der er skyllet ind af vestenvinden, er den oplyst i få sekunder som en gudinde. På alle andre tidspunkter hader jeg måger lige så meget som de fleste. De larmer, er grådige og snupper ungernes skildpadder eller kaninunger, hvis de kan se deres snit til det. Men her, i aften, er de mine oplyste, forvandlede måger. Og de er virkelig smukke, hurtige gudinder. Hop, vingeslag, snupper en musling, vender den i luften, bades udstrakt i lyset, der forgylder bugen og halsen, når den strækkes.

Det er den sidste dag af sommeren. Jeg er oven i købet blevet velsignet af en regnbue i dagens anledning. Aftensol, gyldne måger, storm i horisonten længere mod syd og over mig. Og så en regnbue. Al den perfektion sætter sig på lungerne. Det bliver for meget, og jeg træder lidt til side, ud af min plads, for at gå tættere på mågerne og deres måltid et øjeblik.

Da de første tunge sommerdråber slår sig ned på toppen af min anorak, går jeg hjem og venter på efterår.

Kære ven. Sådan er min vågne tilstand også. Forstår du?

Kærligst,

Gemma.

Ps: Havde fyldt konvolutten med sandkorn, men ombestemte mig.

Brev 10

Kære Gemma

Jeg ved ikke, om jeg forstår. I morgen tager jeg toget til Esbjerg og bussen videre derfra.

Vi ses. Er meget spændt.

Knus og Kram,

Pino

Brev 1

Skøn, rigtig kvinde søges til hyggeligt samvær, gode samtaler og måske mere. Jeg, 57, velholdt med god personlig hygiejne, pæne brune øjne, orden i økonomien og ingen bånd, der binder mig. Er god til at danse og synge. Du er sikkert meget dygtig fagligt, er kreativ og har humor. Er velholdt og har gerne mange bløde former. Evt. mørkt hår. Har orden i økonomien. Jeg er også på dating.dk under navnet Ingentræmandher. Send gerne billede. Alle får svar.

Bltmrk: 9912

Brev 2

Bortkommet.

Brev 3

Kære Anna,

Jeg er glad for dit forslag, selvom jeg nok havde håbet på en anden form for kontakt. Har din veninde, Gemma, mon bedt dig om at reflektere i hendes navn? Under alle omstændigheder lyder hun til at være lige noget for en frisk fyr som mig. Tak for initiativet og god vind i sejlene fremover.

Med venlig hilsen

Pino Pinocc.

Brev 4

Bortkommet.

Brev 5

Delvist ulæseligt pga. vandskade. Blækket har forvandlet sig til blå-lilla, vandige skjolder.

Nederst på siden læses:

Desværre.

Kærligst,

Gemma

Brev 6

Kære Anna

Jeg er ikke helt sikker på, at det er noget, jeg kan presse ind i mit øvrige skema. Livet er en lang, udstrakt promenade, med alt for meget at se til. Nu har jeg allerede brugt adskillige af mine frie morgenminutter på at skrive til jer begge to. Og selvom jeg har forsøgt at være så ligefrem som muligt, er jeg ikke overbevist om, at budskaberne trænger igennem. Jeg er nået til den 65. dag i denne cyklus, så tag det pænt, at jeg ikke jubler over din ellers udmærkede ide.

Hils Geppetto og ungerne. Jeg holder naturligvis jul som sædvanlig. Ikke denne vinter, men vinteren efter.

Kærligst,

Gemma

Brev 7 og 8

Bortkommet.

Brev 11

Kære Pino

Ingen af os har hørt fra Gemma i lang tid. Det sidste brev vi modtog, ligner dit eget til forveksling.

Hun sendte også os en redegørelse for hendes tid de næste 4 cykluser, som hun kalder dem. Og hun har som sagt lovet at være værtinde ved juletid – næste år. En gang imellem tager hun bare af sted. Jeg er sikker på, at det ikke er særlig personligt ment, selvom hun jo nok er blevet lidt bange, da du dukkede op uanmeldt.

I det hele taget er Gemma det, jeg vil kalde underlig. Men samtidig er hun skøn. Har du nogensinde set hendes malerier? Nogen af dem når loftet og har taget hende hen ved 15 år at færdiggøre. Nogle af dem står overdækket i mange år, før hun fortsætter på dem. Når de så er færdige, mister hun al interesse for dem og kyler dem ud.

Jeg er virkelig ked at, af jeg satte hele denne besværlige runddans i bevægelse. Da jeg så din annonce, var jeg ellers overbevist om, at du lige var den, der skulle få has på hende. Men der kan man bare se.

I sidste uge var jeg nede i huset, men alt var lukket og slukket. Det var endda ikke tomt, bare forladt. Hvis hun kommer hjem igen, er bakketoppen måske groet helt til, men det kan være, at det alt sammen er en del af planen.

Tak for forsøget. Jeg har ikke mere at sige.

Anna

Videre

af Wenche Iversen

“Du må komme deg videre.” Han hørte Ferdinans stemme utenfra. Det hørtes ut som en hest vrinsket med muleposen på. Videre? Hvordan kunne han det? Han husket hvordan de hadde lekt og tøysset foran stallen, husket den herlige latteren hennes da han prøvde Velocipeden broren hadde med seg fra Cristiania. Og frykten i øynene hennes da han falt. Det var da han forsto at hans følelser ble gjengjeldt.

Hun hadde vært så øm og forsiktig da hun stelte såret hans. Og han hadde jamret litt ekstra for å holde på den nærheten som oppsto. Hvordan kunne han gå videre når alt han så minnet ham om Victoria? Han synes han så henne i skyggen mellom trærne, han luktet henne når han ble budt frukt å spise. Han følte at hun var her nå, følte at hun satte seg ved siden av ham i gresset akkurat nå. Han ville ikke videre, han ville tilbake. Tilbake til Victoria.

“Ta deg en tår til.” Det var Ferdinand igjen. Gustav tok en stor slurk av brennevinet, kjente hvordan det brant i munnen, hvordan varmen bredte seg nedover halsen.

Det var vanskelig å si hvor brennevinet traff varmen og smerten fra følelsene, men det var der nede i svelget et sted. Nå blandet de seg, spriten og smerten. Ble til ett, akkurat som han og Victoria hadde vært.

Han tok flasken fra munnen et øyeblikk for å tørke vekk en tåre som hadde funnet veien helt ned til munnviken. Det var hit han hadde tatt henne med. Her de hadde smeltet sammen. Han husket hvor avslappet hun hadde vært, så naturlig. Ikke snerpetet som jentene i bygda, eller freidig som dem han hadde hørt om i København, bare naturlig, avslappet.

Når han hadde løsnet den lyseblå kjolen hennes hadde huden hennes vært like lys som innsiden av et eple. Og hun hadde latt ham få smake.

Hvorfor måtte feberen ramme akkurat henne? Hvorfor akkurat nå, når de så vidt hadde startet et liv sammen? For meg er du selve livet, hadde han tenkt, men han hadde ikke fått seg til å si det. Senere, da hun lå i sengen brennende av feberen kunne han ikke. Det gygne kastanjebrune håret fløt ut over puten. Han gjentok forsikringen om at han ventet på henne til hun ble frisk. Nå ventet han ikke lenger, nå bare savnet han.

"Susanne vil gjerne bli bedre kjent med deg. Ta en bit av det deilige brødet hun har med til oss." Susanne var mørkere, roligere, sikkert snill hun og, men han visste ikke om han turde. Han kunne høre henne nynne nede ved strandkanten. Stemmen hennes ble akkompagnert av bølgene. Det ble en fin melodi, koselig.

Han synes han kjente en varme oppover armen, varmen av en annens kropp inntil sin og så ned. Det var bare solen som traff ham.

Solen fortsatte sin ferd. Hver dag, hvert år. Kanskje Ferdinand hadde rett, kanskje han måtte gi slipp på henne nå, begynne å leve igjen.

Det var så vondt, så vanskelig. Han hadde mistet henne, deilige, livlige Victoria.

Hvordan kunne han gå videre, når han hadde mistet selve livet?

Kattepine

af Lone Birgitte Ladekarl

Bare han nu kunne nå det i dag. Det var faktisk meget vigtigt. Men sådan noget havde Bodil ikke forstand på, og for øvrigt ... Torkil turde ikke fortsætte tanken. Det var, som om det var farligt bare at tænke på det, når hun stod der lige ved siden af, som om munden kunne finde på at boble over, selv om tanken ikke ville have det.

Torkil sled sig igennem opvasken fra de 6 beboere og den ene pædagog i Lærkebo. Lige da han var flyttet ind, kunne han slet ikke finde ud af at vaske op, for hjemme var det mor og far, der vaskede op i en opvaskemaskine, og de havde sagt, at det var meget bedre, hvis han brugte sin tid på skoleting, men det var længe siden nu.

Han tørrede de 7 glas af, så hurtigt han kunne. Bodil ville altid have, at han skulle gøre det hele så godt. Viskestykket skulle hænge på sin plads, og det havde en anden plads, når det var vådt, ikke den plads, det ellers hang på.

Viskestykket kunne drille og sætte små dumme hvide fnug på glassene, som Bodil ikke kunne lide. Karkluden kunne blive for sur og skulle skiftes ud. "Ja, sur ligesom dumme dig," tænkte Torkil og var klar over, at det ikke skulle siges, for Bodil kunne ikke skiftes ud, selv om hun blev sur.

Merete var den sødeste af dem, der arbejdede i Lærkebo. Torkil blev glad hele vejen fra hovedet og ned i maven, når hun smilede. Og så kunne Merete finde på at sige til ham, når de vaskede op sammen: "Smut du bare, Torkil, du har jo været på arbejde hele dagen." Og det var lige det, han havde, for et arbejde, det var, hvad det var. Stoltheden krøb behageligt op i nakken.

Dagen på værkstedet var gået godt. Jens havde sagt, at han var blevet rigtig hurtig til at sætte etiketterne på de nye plasticdunke. Hans tanker fandt igen tilbage til Merete. Måske kunne han fortælle hende om det med ...?

"Hvornår kommer Merete? Skal hun spadsere mere?", spurgte Torkil.

"Det hedder afspadsere, ja, hun skal afspadsere lidt endnu. Skal du da spørge hende om noget?" Bodil skurede løs på grydens brankede bund med hurtige bevægelser.

"Skal du ikke snart a-a-av-spadsere?" Torkil så på Bodil.

"A f - s p a d - s e - r e. Jo, når jeg har tjent op til det, og det har jeg om to uger."

"Nå, men så smutter jeg."

Men hvor var det nu, det viskestykke skulle hænge?

Bodil pegede på en stang under køkkenbordet og rømmede sig på en vred måde: "Har du ikke glemt noget, Torkil?"

Nej, det mente Torkil ikke, så hvorfor blev hun nu så skinger? Den stemme kunne betyde, at han ikke nåede derud. Torkil lukkede ørerne, men fik opfanget ordet "skraldepose".

"Den snupper jeg," sagde han. De våde kartoffelskræller blev slynget ud på gulvet af den hurtige bevægelse.

"Torkil, for pokker, se nu der!" Bodils stemme var skærende høj.

"Se nu der, og se nu der, dumme Bodil."

Bodil kylede karkluden ned i vasken: "Så er det nok, Torkil. Det er dit ansvar, at her bliver ryddet op, ikke mit. Men vi må jo tage det op på husmødet. Og du skal ikke kalde mig for dumme, er du med?"

Bodil begyndte at skrive noget ned på en lille blok. Torkil samlede kartoffelskrællerne op og lagde dem hurtigt ned i lommen. Husmødet, det var der længe til, så nu gjaldt det bare om at komme af sted, for der var faktisk én, der ventede på ham.

Skraldeposen daskede i hånden, da han løb ind på sit værelse, med et afslørende spor af kaffegrums og teblade efter sig. Han satte posen fra sig i gangen. På den ene side af gangen var der et indbygget skab. På en hylde i skabet, skubbet godt ind i mørket, fandt han mælkekartonen og de fedtede kødrester i krøllet sølvpapir. Ned i rygsækken med det.

Var lygten mon også nede i rygsækken? Jo, han mærkede noget koldt metal. Det måtte være den. Styrthjelm, den var vigtig, den måtte med. Skraldeposen kunne bare blive stående, for Bodil måtte ikke komme ind på værelset, uden at han sagde "kom ind".

Torkil løb ud og startede knallerten og drejede ud af indkørslen. Op ad den lange bakke ud af byen gav han knallerten fuld gas. Ved det farlige sted, hvor han skulle dreje til venstre ad skovvejen, stoppede han op. Det var det sted, Merete havde sagt, at der kunne komme hurtige biler og køre ham ned. Kigge tilbage, kigge frem, kigge tilbage. Der var ingen biler. Han gassede op og kom ind på skovvejen.

Vejen var glat efter regnen. Knallerten var ved at skride ud, men han fik hurtigt rettet den op igen og indåndede den fredfyldte lugt fra den fugtige skov.

Der gik en mand med raske skridt ned ad den stejle skovvej. Torkil var lige ved at råbe: "Ja, skynd dig væk, din grimme mand, for højen den er min." I stedet nikkede han til manden, sådan som han havde set andre knallertkørere gøre. Ikke for ivrigt, bare et lille hovednik.

Der kom ikke flere gående, og det hele så ud til at gå godt i dag. Så kunne han nå hjem, inden det blev mørkt, og inden Bodil begyndte at spørge om, hvorfor dit og hvorfor dat. "Nu kommer jeg snart," hviskede han og smilede blødt bag visiret.

Ved buskadset i lysningen foran højen stillede Torkil knallerten, tog hjelmen af og låste den sammen med knallerten.

"Husk at lægge nøglen i lommen med lynlås, huske at lægge nøglen i lommen med lynlås," mumlede han til sig selv, mens han lagde nøglen ned i inderlommen og lynede godt til.

Sådan en nøgle kunne blive væk. Det havde han prøvet. Torkil mærkede en ubehagelig skygge tage plads. Der var engang, hans nøgle blev pist væk, og så vidste han ikke, hvordan han skulle komme hjem til Lærkebo. Han havde rodet og rodet i lommerne, men kun fundet de nyindkøbte vingummi- og lakridsposer.

Tilbage i slikkiosken ville han spørge, om der lå en knallertnøgle, men det var ikke til at finde et eneste ord, når der stod en smuk pige og så på ham. Så var hun begyndt at fnise og gøre noget dumt med øjnene til den anden pige. Den anden pige knak helt sammen og spruttede. Knallerten lod han stå, og han var blevet meget bange for, at de store drenge ville stjæle den, og for det mørke der kom snigende, inden han nåede hjem til Lærkebo.

Højen rejste sig som et sikkert udsigtspunkt midt i skoven. Torkil småløb hen til den og fulgte stien, der slyngede sig op ad og rundt om højen, indtil han var på den side, der lå skjult fra skovvejen.

Han spejdede op mod toppen, men der var heldigvis ikke en eneste turist deroppe, som stod og sagde "åh" og "ih" og "sikken en udsigt". Han drejede væk fra stien og lod sig bumpe ned ad højens bagside.

"Dit grimme skilt!", sagde han til skiltet, der fortalte, at han var på forbudte veje. Han havde været på højen med de andre fra Lærkebo, og da havde Merete sagt, at der stod "Adgang forbudt" på skiltet.

"Ja, det er lige, hvad der gør," havde han sagt, så de andre vidste, han kunne læse, "for det begynder med et A."

Nu kunne han ikke se skiltet mere.

Ved foden af højens bagside var der en hulning. I den var der sat en tung trædør. Døren førte ind til højens mørke indre.

Den dag med Lærkebo havde en dame i store gummistøvler vist dem ind i hulen og fortalt, at det var et sted, de i gamle dage begravede døde. Torkil var blevet betaget af den tilpasse blanding af uhygge og fredfyldthed, der var i gravhøjen, og han havde selv fundet derhen et par gange, før det med højen blev alvor.

Torkil mærkede sveden pible frem. Han holdt vejret. Stenen lå stadig tungt foran den mørke trædør. Men måske ... Han skubbede hurtigt stenen væk, famlede efter lygten, åbnede døren. Et par lysende øjne mødte ham.

"Så er du der, Misse Misser?", udbrød han. "Hvordan har du det? Skal du have mælk og dejlig mad?"

Katten strøg sig kælent op ad hans ben, som vidste den, at Torkil var dens eneste fødekilde. Han fandt tallerknerne, de var slikket helt rene, og hældte mælk i den ene og oksekød med sovs og cocktailpølser i den anden. Misse Misser skubbede utålmodigt til hans hånd.

"Ja, ja da, du er nok sulten." En frydefuld og blød følelse strøg ængstelsen væk. Sådant et lille væsen, der ventede på ham og spiste hans mad.

Mens katten spiste, satte han sig på jorden og lyste på den. Det grimme sår ved det ene øje var stadig dybt, rødt, gult og væskende.

"Det skal nok blive godt, det skal nok blive godt," brummede han til katten. "Du bliver frisk igen, gør du."

Sikke en dum regel. Og hvorfor var Merete enig med de andre i, at det var forbudt at have kat? Hvorfor havde hun sagt, at det ikke nyttede noget? Man kunne jo tage piller mod hosten, og inhalator havde han også.

Merete sagde, at der også var andre beboere i Lærkebo, der ikke kunne tåle kattehår, men de kunne da også bare spise piller, kunne de. Vreden begyndte at bølge, men endte som små dønninger, da katten kom spindende hen til ham. Den smøg sig ind til ham. Torkil lod hånden glide gennem den bløde pels.

"Kun ae den glatte vej. Det kan katte bedst lide." Han kunne høre sin mors tålmodige stemme.

Jo, han var rigtig god til at passe Misse Misser. Den fik det bedre og bedre.

Katten hagede sig op på hans skød og lagde sig til ro.

"Nå, nå, du lille kælepotte." Han bøjede sig ned over den for at bore ansigtet ned i alt det bløde.

Kattens hår fandt vej til næse og mund, og det begyndte at slide og rive i Torkils vejrtrækning. Han havde glemt inhalatoren og rejste sig så brat op, at katten tumlede ned på jorden. Han beherskede sig, fandt en lille sten og smed den mod hulens væg.

"Kan du fange mus, kan du?"

Katten prøvede at fange stenen, men mistede orienteringen og interessen for stenen. Den humpede hen til ham. "Hvor er du sød," tænkte Torkil.

"Jeg skal hjem nu, Misse Misser." Han pakkede rygsækken sammen. Udenfor lagde han omhyggeligt den store sten tilbage foran døren og sikrede sig, at katten ikke kunne komme ud.

Misse Misser havde stadig halsbåndet med telefonnumret på, men ringes skulle der i hvert tilfælde ikke. Det slog Torkil endnu engang fast på vej hjem til Lærkebo. Misse Misser havde ikke haft det godt. Den var helt sikkert stukket af fra et hjem, hvor de var onde ved den. Det var han faktisk efterhånden helt overbevist om. Hvorfor skulle den ellers rende rundt på vejen den første forårsaften, hvor han var ude og køre på knallert og havde nydt den milde luft, der susede omkring kroppen? Bumpet var kommet helt uventet. Han var standset. Katten lå i vejkanten, blodig og stille.

Han havde løbet frem og tilbage i vejkanten og råbt: "Hjælp, hjælp!"

Ingen hørte ham.

Han havde langsomt nærmet sig det sårede dyr, mens hele hans krop sitrede.

Rørte det på sig? Levede det? Han så den bløde pels. Åh, at have sådan en kat. Han fór sammen, da katten forsøgte at rejse sig, og råbte: "NEJ, ikke ud på vejen igen!" Stemmen havde rystet sært. Så havde han beslutsomt taget katten op i sine arme og lagt den i kassen bag på knallerten. Han var kørt rundt og rundt på vejene, mens frygtens bid langsomt slap, og idéen med hulen i højen tog over.

Hjemme i Lærkebo råbte Torkil "halløjsa" til Bodil, der sad med Kjeld og Dorit inde i dagligstuen.

Bodil svarede: "Godaften, Torkil. Har du kørt din aftentur?"

"Yes!"

"Vi skal se Olsen Banden sammen. Vil du se med?"

"Måske." Torkil gik ind på sit værelse og var ved at falde over skraldeposen i gangen. Han samlede den op og listede ud med den. Bodil sad heldigvis med ryggen til. Hun så video sammen med Kjeld og Dorit.

Tilbage på værelset åbnede han den nederste skrivebordsskuffe. En storbarmet pige med lange slanke ben og lyse krøller, der kækt strejfede brystvorten, så på ham med et inviterende blik.

Torkil smak skuffen i. Nej ikke det. Hellere tænke på Misse Misser-katte. Han gik hen til sin bogreol og lod hånden glide hen over ryggene på de store farvestrålende kattebøger og knallertbøger. Ind imellem bøgerne var der presset udklipsbøger, gamle og nye, alle med udklip af enten bløde katte eller rå knallerter.

Hans hånd stoppede ved en helt ny, skinnende blå udklipsbog. Da han hev bogen ud af reolen, regnede det ned på gulvet med katte. Katte der drak mælk, katte der spiste Whiskas, katte der lå i bløde sofaer.

"Ih nej," udbrød Torkil og stampede på de løse billeder.

Han standsede brat den vrede dans, da det gik op for ham, at han var ved at trampe de gode billeder i stykker. Han satte sig ned på hug og undersøgte billederne. Heldigvis var det kun tre af dem, der var gået itu.

Familien, beboerne, de ansatte, ja selv Bodil kom med reklamer, aviser og kataloger med billeder af katte og knallerter.

Torkil måtte lægge billederne alle vegne, under sengen og i skabene, i den lille forgang, selv om det var pæneste, hvis de sad i en af udklipsbøgerne.

Nogle gange hjalp hans mor ham med at rydde op. "Lad os tage en tørn, Torkil," sagde hun, og så valgte de de bedste billeder og satte dem ind i bøgerne.

Torkil lagde den blå udklippsbog foran sig på skrivebordet, tændte skrivebordslampen og begyndte langsomt at bladere i den. Der var en hvid kat med langt hår og et surt ansigt. Den passede godt til den helt grå, langhårede kat med hovedet på skrå, der var sat ind på siden overfor.

Hvor var det nu, det var, det billede med katten, der lignede Misse Misser? Han bladrede videre.

Et løst billede af en knallert havde sneget sig ind imellem kattesiderne. Knallerten var nøjagtig magen til hans egen røde Puch Maxi.

Han tog billedet op og skulle lige til at lægge det væk, men kom så til at tænke på den nye plastkasse, han havde købt til at sætte bag på knallerten.

Når han kørte af sted med kassen bagpå og styrthjelm, så var han en rigtig mand, og han forestillede sig, at han skulle ud og hjælpe vennerne med at "fikse tagrenden", og at han havde værktøj i kassen. Kassen havde været rigtig god, dengang Misse Misser skulle ud i hulen. Han blev siddende med billedet af Puch'en i hånden. Den dag, han fik sin knallert, var den bedste dag nogensinde.

Torkil havde ønsket sig en knallert, lige siden han havde set drengene fra vejen drøne rundt på knallerter i de lange forårsaftner. Farten, lugten af benzin, vende bunden i vejret og tune, bore – nye ord, han havde for en gangs skyld lærte hurtigere end lillesøster. Men den ene fødselsdag gik efter den anden og den ene jul efter den anden.

Han fik små, smarte knallerter og motorcykler i skinnende metal, til at sætte i vindueskarmen. Han fik bøger og hæfter med flotte billeder af knallerter. Han havde oven i købet fået en knallert med et ur i baghjulet, og som om morgenen vækkede ham med lyden af drønende knallertstart.

Men det var alle sammen snydeknallerter, og det var en rigtig knallert, han ville have. Alligevel beholdt han gaverne. De stod på værelset og gav næring til drømmen, der ikke ville slippe.

Det nyttede ikke noget, at hans mor og far sagde: "Uoverskuelig trafik for dig, Torkil." Han smag døren i til værelset og kom tilbage og plagede og plagede og plagede, også selv om drengene på vejen efterhånden skiftede knallerterne ud med biler.

Den dag Torkil fyldte 25 år, kom mor og far og lillesøster til morgenmad. Merete havde hjulpet ham med at dække fødselsdagsbord på værelset.

Mor og far så meget glade ud, og lillesøster blinkede til ham. Men hvor var gaverne?

"Gaverne," sagde far. "Tror du, at du skal have mere end én?"

Mor tog Torkil om skulderen: "Kom!"

"I skal spise bollerne, for de er varme, og jeg har selv bagt dem," havde han sagt, mens lillesøster trak ham ud på gårdspladsen.

Og der, midt på pladsen stod den, med verdens største sløjfe rundt om stellet – rød og ny og skinnende. Det svimlede for Torkil, og han kunne ingenting sige. Så mærkede han en brusende glæde stige op i sig og kastede sig om halsen på far, på mor og på lillesøster. Han hoppede rundt på pladsen, og til sidst nærmede han sig knallerten, forsigtigt, som var det en smuk pige.

"Men, der er et men, Torkil," sagde far, da Torkil første gang lagde hånden på gas-håndtaget. "Vi vil have, at du skal tage et knallertkursus, før du kører ude på vejene. Vi kan jo ikke bestemme det. Du er voksen nu. Men der begynder et kursus allerede i morgen, og der er en plads til dig."

Kursus lød lidt som skole, men det kunne være lige meget, for det var en glad dag. Og kurset bestod han, for han var nemlig rigtig god til at styre "svinet", som han kaldte Puch'en.

Torkil tog en rød udklipsbog ned fra reolen og lagde billedet af Puch'en ind bagerst i den. Han lukkede bogen med kattene i og satte den op i reolen igen.

Så gik han ud i fællesstuen: "Godnat."

"Går du i seng nu? Klokken er kun ti, Torkil," sagde Bodil undrende.

"Nå ja," svarede han og gik i seng.

Misse Misser blev sværere og sværere at holde inde i hulen. En enkelt gang var den sågar smuttet ud, da han åbnede døren. Den kom sulten tilbage, da Torkil hældte maden op i tallerkenen. Såret helede pænt, og den blev bedre til at fange sten.

"Lidt endnu, så skal du ikke være på hospital mere," sagde Torkil hver dag til katten, når han med benet puffede den tilbage i hulen.

Han forlod hulen med lyden af kattens kratten og mjavende sang om frihed i øret. Hvor skulle han gøre af den, når den blev rask? Måske kunne den bo på værkstedet eller i bryggerset på Lærkebo? Der gjorde det vel ikke noget med en smule kattehår.

Den aften på vej ud til Misse Misser ledte Torkils tanker efter nye muligheder. Skulle han fortælle Merete om Misse Misser?

Måske havde hun en idé til, hvordan Misse Misser kunne bo i Lærkebo eller i nærheden? Det var efterhånden svært at forklare, hvorfor han absolut måtte køre hver aften, i regn og i blæst, hverdag og søndag.

Forleden sladrede Dorit til Merete om, at han stjal mad og tog det med ind på værelset. Merete havde løftet pegefingern og sagt til Torkil, at han skulle passe på vægten, og at han måske skulle cykle, i stedet for at tage knallerten altid. Vel ville han ej. Og så synes han i øvrigt, at Merete pludselig mindede om Bodil.

Bodil var rigtig, rigtig dum til sidste husmøde. Godt, at hun spadserede nu. Hun havde sagt, at Torkil ikke kunne styre sig og ikke var ansvarlig. Det var ikke gode ord, hvis han skulle få lov til at flytte ind i de små lejligheder, der lå lidt væk fra Lærkebo.

Med raseriet på spring sagde han, at hun heller ikke kunne styre sig, for hun sagde vrede ting til ham. Så rejste han sig brat og gik ind på sit værelse, smækkede døren i og låste den. Han tændte for musikanlægget og skruede op for musikken. De andre bankede på hans dør og sagde, at han skulle skrue ned og komme ud. Det havde han først gjort længe efter, da der var blevet tomt i hans hoved og i fællestuen og i hans mave. Men Bodil, ja hun stod der og så på ham og sagde, at hun blev nødt til at skrive det her ned, og at det ville få følger.

”Skriv du bare, Bodil, for nu er jeg sulten,” svarede han og vendte sig mod køleskabet.

Torkil satte knallerten, hvor han plejede, og gik op ad højens sti, mens tanker om, hvor Misse Misser skulle bo, kørte rundt. Lige før han skulle til at lade sig dumpe ned på bagsiden af højen, fik han øje på en flok store drenge, der stod uden for hulen og drak øl. Hjertet begyndte at hamre hurtigere. Han hev efter vejret.

”Nej, nej”, ville han råbe, ”gå væk.” Men så huskede han de store drenge med øl i hånden, deres rå stemmer, deres pludselige angreb. Struben snørede sig sammen, og han stak i løb videre op ad højen og om bag en busk.

Fra sit skjul kunne han se, hvad der foregik. Den ene dreng satte sin fod på den store sten foran døren og rokkede stenen frem og tilbage. Lige om lidt ville Misse Misser kratte på døren. De måtte ikke opdage den.

Han prøvede at få tanker til at følge en ret linje. Misse Misser skulle ud, men hvordan? Torkil greb en sten. Hvis der kom en sten flyvende, ville de løbe. De var bange for sten. Alle var bange for sten, der blev kastet. Stenen fløj lige pludselig ud af hans hånd. Der kom straks uro i flokken.

Han hørte drengene råbe: "Hvad fanden sker der?"

"Se Sebastian!"

Torkil så ned, blodet dunkede i tindingerne, og det sortnede for hans øjne. I Sebastians plyssede hovedbund bredte der sig en rød sø, der flød over og begyndte at løbe ned over Sebastians bange ansigt.

Det næste, der trængte igennem den susende lyd, han havde i ørerne, var ophidsede råb:

"Hvor kom den fra?"

"Vi må ringe efter en ambulance!"

Han prøvede at se ned igen og så, at en af drengene tog sin mobiltelefon frem.

Da snurrede det hele rundt for Torkil, og han fik fred for en stund.

Så snart han vågnede op, kom han på benene, tumlede ned af højen, stødte ind i en lille familie, der var på vej op til udsigtspunktet, og løb videre.

"Ikke blod, ikke blod, det var ikke mig, ikke mig, de kunne bare gå. Tænk, hvis ham Sebastian døde!" Torkil kæmpede med følelser, der rev kroppen itu, og med vejrtrækningen, der hvæsedes af sted.

Han startede knallerten og kørte ned ad bakken, så hurtigt som aldrig før. En ambulance passerede ham med et blåt, blinkende lys. Han drejede væk fra vejen og kørte op ad en tilfældig skovvej. Skoven sluttede sig om ham. Stien snævrede ind. Han standsede og kastede knallerten fra sig, hev inhalatoren frem, smed sig ned på skovbunden og græd hulkende. Græd over Misse Misser, der ikke fik mad, over stakkels Sebastian, som måske allerede var død, og så var han selv blevet morder, over at han ikke kunne få en kat og over, at Bodil var dum. Snot og tårer blev tørret væk med visent løv.

Til sidst faldt han i søvn i skovbunden og vågnede ved, at kulden havde fået tag i ham.

Det var ved at blive mørkt. Han ville bare hjem.

Hjemme sad Merete og spillede Ludo med Dorit og Niels. Hun rejste sig, da hun så ham:

"Hvor blev du af, Torkil? Er du faldet på knallerten?"

"Nej, det er jeg da ikke. Jeg går i seng nu." Torkil dukkede sit beskidte forgrædte ansigt.

"Skal jeg ikke lige banke på, inden jeg går, så vi kan snakke?"

Torkil rystede på hovedet og sagde, at han ville sove nu.

Han faldt i søvn og drømte om ansigter, der blev til blodigt kød.

Næste morgen var Torkil syg. Han blev i sengen. En vikar bankede på, åbnede døren på klem og spurgte, om hun måtte komme ind.

"Nej, jeg er syg."

"Nå, er du syg." Hun betragtede hans varme ansigt. "Men så ringer jeg til værkstedet og melder dig syg. Skal jeg komme med morgenmad?"

Torkil rystede på hovedet. Bare sove. Vikaren gik. Han faldt i søvn igen. Drømmene ville stadig ikke give ham fred.

Han vågnede med et sæt. Misse Misser skulle have mad, og den måtte væk fra hulen nu! En redningsaktion begyndte at tage form i hans feberhede hoved. Han ville tage ud til hulen lige med det samme. Først skulle Misse Misser have mad, og så ville han tage den med sig. Det gik nok at have den på værelset et par dage. Han kunne lade være med at lukke nogen ind. Det havde han jo fået at vide, at han havde ret til.

Torkil klædte sig på og løb forbi bryggerset. Vikaren var ved at lægge vasketøj sammen. Han havde ikke set hende før. "Jeg skal lige ned i byen."

"Ja, men du er jo syg!" Hun så usikkert på ham og vendte sig atter mod vasketøjet.

Torkil kunne næsten ikke få sin værkende krop op ad højen. Da han kom ned foran hulen, fik han øje på den rødlige jord, der var ved at blive vasket væk af regnen. Han fik kvalme og skyndte sig ind til Misse Misser. Inden han proppede katten ind under jakken, tog han et ordentligt sug af sin inhalator. Så småløb han tilbage til knallerten for at putte katten ned i kassen bag på knallerten. Den protesterede hvæsende og med strittende poter som modhager.

Torkil pressede til og fastgjorde låget: "Det er fint, Misse Misser."

Feberen hærgede i kroppen, en hovedpine dunkede. Han ville hjem i seng igen. Tanken om, at Misse Misser så kunne ligge sammen med ham i sengen, gjorde ham salig og gav ham den sidste energi.

Da han svingede til højre fra skovstien og ned mod byen, skred knallerten ud. Den sløje krop ville ikke lystre, ikke rette op. Knallerten gled ned på siden og fortsatte i cirkler ned ad vejen. Kattens angste mjav og kradsen mod plastickassen kunne ikke overdøve den løsslupne motors skærende skred over asfalten.

Torkil gled med, med hændernes faste tag på håndtagene. Han fik sluppet gashåndtaget som det sidste, inden han blev revet ind i mørket.

Torkil blev fundet over middag, og for anden gang i løbet af et døgn kastede en ambulance sit blå indtrængende lys over den fredelige bakke vest for byen. Det var en landmand på en traktor, der så det triste syn og hørte den krattende og mjavende lyd fra kassen, der var slynget væk og lå i skovbrynet. Kassen med katten afleverede han på politistationen.

Torkil var væk i et uendeligt dyb, hvor han gyngede og vuggede i en intethed. Da han langsomt vågnede op, lå han i en let eddikeduftende seng. Han ømmede sig, ville vende sig, men blev forhindret af, at benet var spændt fast i et snedigt konstrueret hejseværk. Hovedet bankede. Huden sved.

"Sikke en røvtur," lød det imponeret fra den anden seng på stuen.

Torkil så ind i et par nysgerrige øjne, der kiggede frem under en stor hvid turban.

"Du har ligget her og snuet siden i går. Det er sgu lidt kedeligt. Jeg hedder for resten Sebastian. Og hvor fandt du vores kat henne? Vi troede, den var død. Min lillesøster er helt vildt glad."

Torkil blev med ét meget klar og præsterede et mesterstykke, langt ud over, hvad hans familie, Bodil, Merete og han selv ville have troet var muligt. Han nåede inden for få sekunder at huske den hæslige dag, forstå, at Sebastian var ham med stenen, vide, at han skulle beherske den voldsomme følelse af både lettelse og sorg over Misse Misser, der steg op i ham. At han netop ikke skulle sige "godt, du lever" eller "det er min kat", men finde på noget helt andet.

Torkil smilede bredt til Sebastian og sagde: "Jeg har en knallert!"

At tænke sig

af Jeanne Helmuth Hansen

1

Historien slider i huden
Alligevel gik hun i sauna hver dag
udstyret med en hamphandske klar til brug
Hun lagde sin nøgenhed
på den lyse træbænk og lod sine bryster fordele sig mod sin forside
Mærkede hvordan tankerne styrede hendes maves bevægelser
Det var først
når sveden
havde drevet af hende i en time
og den karakteristiske lugt fra det svenske brænde havde beroliget hende
at hun gik i gang
Hun havde afventet denne ene times forgængelighed
Hun ville kunne beherske sig

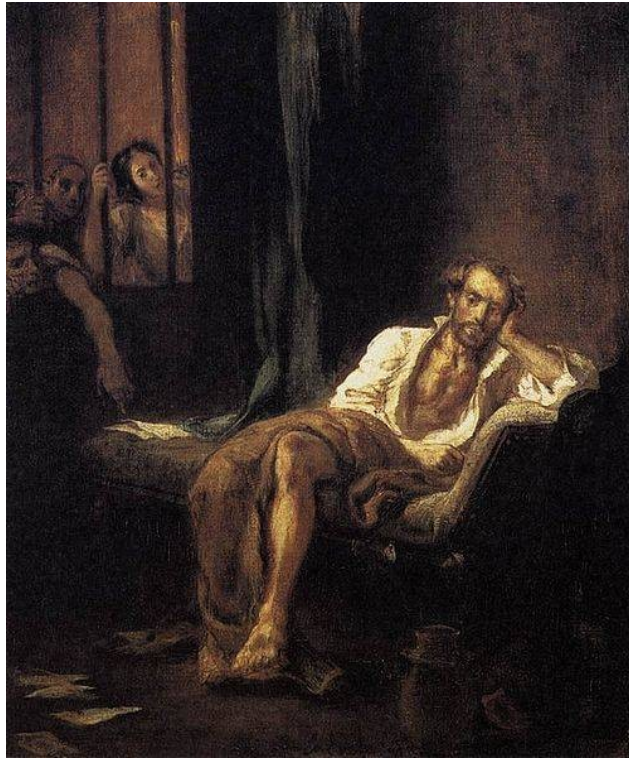
Ville kunne starte rytmisk med forholdsvis korte strøg
Alligevel skete det hver gang at hun gik bersærk og strøgene fløj som disharmonier
i forskellige retninger
Hun blev grebet af muligheden for at skrælle lagene af
Troede hun kunne påvirke
det allerede passerede

2

To gange om ugen gik hun ud og hængte efterlysninger op
På stationer skraldespande og flade flader
stod hun med sit gaffatape
og kæmpede
imens hun tænkte tanker
der ikke vedkom andre end hendes hund
Og alligevel var det ikke hendes hund der var blevet væk
Men hendes smilerynker
Hun var ærgerlig
Der var ikke nogen
som havde advaret hende
Sagt at hun skulle smile
noget mere imens
tid var

3

Tristheden sad dernede i lokumstønden
Kunne aflæses
i lortens konsistens
Men mennesket havde forladt
tønden lige såvel som sin hårdt sammenpressede
livskvalitet
Et enkelt tryk på knappen og lortens velsignede sprog
var væk
Ærgerligt
når en dialog med lorten kunne aflaste hele
kloaksystemet
Men lugten sad i hukommelsen og sang
om kraftig sorg

Ord

af Delenn Gadgaard Ribes

Det er rigtig sommer. Bagende, stegende og optimistisk. Gaden neden for vores hjem er fyldt med bannere, demonstrerende masser og kærestepar. De mosler rundt i varmen og støjer. Herinde er der køligt og lidt kedeligt.

Jeg holder nøje øje med mit eget ansigt i ruden, her ved vinduesbænken, hvor jeg altid sidder, når jeg sidder i det hele taget. For det meste flagrer jeg lidt rundt. Lyder det ikke kedeligt? Men lige nu, mens jeg sidder, holder jeg øje. Så jeg kan slippe uden om barnet denne gang. Måske. Der kan jo ske mirakler. Og jeg prøver at lytte godt efter ordene. Jeg har altid haft det med ord, som nogen mennesker kan have det med musik. Inde i dem lyder der fortryllende toner, lange smidige jazznumre eller guddommelige, lovprisende korværker.

Men når de så åbner munden, flygter kattene forskrækket, og små børn begynder at græde. Tulipanerne, røde og frodige på glasbordet, visner og sovsen på gaskomfuret skiller. De må ikke være med i skolekoret. Naturligvis. Deres fremtid ved operaen kan ligge på et meget lille sted. Alligevel kan de finde på at kalde sig sangere.

Sådan har jeg det også. Jeg er forfatter. Inde i mig folder ord sig ind og ud af store kompositioner, krøller sig sammen lige bag tungen og forfører mig mindst 30 gange om dagen. Jeg længes efter mine helte om natten. Og jeg føler med skurkene. De martrede sjæle, der ikke altid er så onde, som de ser ud til. Typer, sanser og sanselige billeder på ord – der råber op om de svedne dufte af Sankt Hans-heksen, mens hun brænder. Eller hvisker tungt i mørket om den lange, ensomme nordfinske vinter, som man kan læse om, så ørerne fryser til is.

Hvert ledigt øjeblik bliver brugt på at finde ord. Eller på at skrive nogle ned på tilfældige sevietter. Eller bagerst i brugte regnehæfter, hvor der står komplet uforståelige ting. Jeg har også en hel stak gamle ugeblade liggende under sengen i en hemmelig, tæt, brun æske. Der er tegnet cirkler i de fleste af dem. Over 1000 gange i et enkelt blad, talte jeg engang. Det er cirkler, som jeg har sat omkring mine yndlingsord.

Hvad angår kvaliteten af ordene. Jo. Lad os bare sige, at der er visse problemer. Kommunikationen til resten af verden halter. Som 12-årig blev jeg forbandet ved en fejltagelse. Jeg tror i det mindste, at det var en fejl.

Det var lille Lise-Marie nede af vejen, der gjorde det. Hun spyttede på mig af ren hidsighed, fordi jeg havde stjålet hendes nye, gule madkasse. Den havde en engel på. Og et smukt svunget, mystisk navn: Ophelia. Den duftede af 'hjemme hos Lise-Marie'. Lidt af kokosmakroner og gamle bøger. Hendes syrlige, tykke spyt drev ned over min mund, og hun hylede:

"Gid du ville forsvinde! Og gid du vil være lille altid! Så kan du forstå, hvordan det er at være den, der bliver drillet hele tiden! Jeg hader dig!"

Og så løb hun. Siden den dag har ordene ikke rigtigt kunnet fødes og modnes. I starten troede jeg, at de ville komme af sig selv, men nej.

Nu er Lise-Marie en stor kanon inde på Christiansborg. Hun er tit i nyhederne med sine elegante, perfekt syede jakkesæt. Og hun holder lange, kedelige taler, mens hendes blå øjne kigger bistert på alle de mennesker, der skader hendes land. Vældigt skræmmende. Jeg derimod, bor hjemme hos mor. Vi er meget rige, ved jeg.

Jeg forestiller mig, at rigdom er en slags ekstra stor madkasse, som man bare har, men ikke rigtigt ved hvad man skal fylde i. Måske. Jeg ved ikke så meget om den slags. Kun at vi ikke behøver gå uden for en dør – alt bliver ordnet.

Ja, vedrørende ordene. Der sker noget grimt og fordærvet, hver gang jeg skal have de ord ud.

Jeg tager ellers godt tilløb og hoster let for at klare halsen. Åbner munden, som man skal og trækker vejret roligt. Men. Forbandelsen har taget form af barnlige ord og sætninger. De springer frem fra bunden af kroppen. Fra dybet under maven, gennem hjertebeinet, gennem kæbeledet, rundt om ørerne og hviler tungt oven på hovedet. Før de trænger igennem. I tankerne siger jeg smukt og formfuldendt. Frit:

"Th, du godeste. Prøv lige at se al den ballade, der er nede på gaden. Nu demonstrerer de igen. De autonome har faktisk en vis sympati fra min side. De kæmper for en sag, og det er altid prisværdigt, selvom metoden er noget anløben."

Men barnet presser sig på, op gennem halsen og siger, inden jeg når at få et ord indført:

"Hold da op, hvor de larmer. Hvad tror I, de laver?"

Spørger på en måde, så familien tror, at jeg er en 10-årig i en kvindes krop. En let retarderet en af slagsen.

I dag holder vi familiefest. Dem har vi uendeligt mange af. Så går tiden da, som mor plejer at sige. Ved lyden af min høje, glade stemme, kigger de nærmeste gæster venligt på mig. Meget, meget venligt og sådan lidt uforpligtende, ved jeg. Jeg er sådan noget, der hører med – ligesom de lange, florlette blondgardiner, sølvbestikket, tintallerkenerne og Aluminiavasen fra oldefar Godfreds familie.

Hvis bare de ville vise tænder en gang imellem. Eller stikke porrer i ørerne. Eventuelt smide tøjet eller servere mad, der ikke er.

Onkel Hans med de abnormt store hornbriller, tager min hånd og kysser den blidt, som han altid gør. Han siger ikke noget til balladen nede på vejen, skæver bare forlegent ud på den solbeskinnede flok, der tramper rundt. Han snøfter.

Tante Oda med det 40 cm høje sølvhår henter mig et lunt, blåt tæppe. Hun pakker det nænsomt omkring mine knoglede skuldre og klapper min tørre kind. Der er altid lune tæpper nok. Også i 25 graders varme, som der er nu. Der skal ikke mangle noget.

Jeg opgiver at fortælle alt det med sympatien og kigger mig i stedet omkring på gæsterne. De ser så nydelige ud.

Fra min plads på vinduesbænken, lytter jeg lidt til den spredte snakken. Den siver altid rundt i huset, lige som dis. Snak, snak. Disen har aldrig tilfredsstillet noget hos nogen, er jeg ret sikker på. Den fylder bare de fine, dæmpede stuer med en blød, kælen hvisken. Den forstyrrer ikke designerkjolerne og juvelerne, der blinker kvikt, med stil. Den blødgør alting. Selv dansen, der går i gang lige om lidt. Roligt og nydeligt og behersket.

Argh! Gid man kunne skrike! Men man ved jo aldrig, hvad der kommer ud i stedet for. Sikkert noget nuttet.

Min mave rumler gnavent, så jeg overvejer at forlade historien ved vinduet og trippe over til fadene på anretterbordet. Som jeg har gjort 60.000 gange før. Samme rute. Som alle de andre har gjort mindst lige så mange gange. Men maven opgiver og lægger sig til at blunde. I stedet spejder jeg ud over den spredte samling hanner og hunner. I håb om at finde en man kan forvente sig noget af.

Derovre er der måske en. I midten af lokalet, under den store, friserede lysekrone, står tante Mynte fra Sverige. Hun ser altid på mig med affekteret væmmelse. Og hun har krop, så det vil noget: Det kan jeg godt lide.

Der var engang, hvor hun koket slog det store gyldne silkesjal omkring en meget smuk mand og trak ham ind til sig, mens hun vuggede og smøg sig op af hans ben. Han var ung og høj. Stærk. Mørkhåret og med lidt fraværende, vandede blå øjne. Han havde så sandelig hænder, der var fulde af gode ideer! Og Mynte kurrede som en due og svang formerne.

Hun kan virkelig finde ud af at svinge rumpetten! Som regel så onkel Hans og tante Oda bliver nødt til at tage hjem. Måske til hviskende, lidenskabelig sex, har jeg tit tænkt. Selvom jeg hælder mere til teorien om, at det er for at fryse til is i tavshed.

Om 2 minutter er jeg glemt. Huskes måske glimtvis som hende den lidt naive, tidligt ældede, der ikke rigtigt fik nået at sige noget interessant i sit liv. Men hvordan skal jeg kunne det? Når barnet snakker, hver gang jeg åbner munden? Fordømt. Det kunne så endda gå, hvis jeg rent faktisk var lille endnu.

Tæppet lugter af lavendel og støv. Den tynde, glatte hud på undersiden af armene er våd af sved. De sortklædte unge mennesker udenfor leder efter mig, tror jeg. I virkeligheden. Men jeg er svær at finde, når jeg sidder her bag ruden. De har en anden slags dis med sig, kan jeg se. Nærmest en tæt, bølgende tåge. Den er fuld af bevægelse. Og lysglimt, der springer som små røde, gule, hvide lyn af sted mellem alle dem, der går, og dem, der ser på. Det ser godt ud.

Så jeg åbner munden. Men i stedet for at sige noget til mor, eller en anden, om at jeg lige går ud på gaden for at blive lynet på, siger Barnet: "Ih, altså, der er mange" og trækker let på skuldrene. Ansigtet i ruden smiler lykkeligt. Rystende, tørre hænder vinker en ujævn hårlok væk fra ansigtet med den der dejlige, indøvede bevægelse. Som om verden bare er for sød og for underlig på en og samme tid. Møgunge.

Det værste ved hende er følelsen. Når jeg har åben mund, kan jeg mærke hende komme op som en slange og hugge efter solskinnets og luften uden for kroppen. Og for at snakke. Ordene kommer dog lidt ud alligevel. Som sagt skriver jeg på alt det papir, jeg kan samle sammen. Det virker bedre. Selvom det virkelig også har sine forhindringer! Nogle gange skriver jeg endda noget nærmest interessant.

Men for det meste er det som om forbandelsen, via mine hænder, fortynder de mest vidunderlige, tykke og saftige, levende og hjertelige, ildevarslende eller ophidsende sætninger med små bitte ekstra ord. Og luft. Masser af luft faktisk. Utroligt.

Inde i mig siger sætningen: *Han tog sin jernstang, gned på den med vaseline, hidsigt og brutalt, til den nærmest sprængte sig selv. Vejrtrækningen var stakåndet. Og han grinede selvfedt ved tanken om de lænker, kun han havde nøglen til. Trods anstrengelserne og ophidselsen, formåede han at holde hendes blik fast på en måde, så de brune, mørke øjne ikke ænsede andre end ham. Hypnose havde bragt ham vidt omkring. I mange skød. I mange fisser, dåser, kusser, kolibrier. Åh ja. Hvis han ikke snart tog hende, ville han ædes op af indadvendt begær. Og bare dræbe i stedet..*

Men hvad mine troløse, forbandede hænder skriver, er:

Manden med de pæne arme og den bløde hud og de hvide tænder og det brune hår, der havde krøller, og som var læge, satte sig på sengekanten hos den unge pige, med det lyse hår. Hun var meget syg, men havde altid gerne villet se den rare unge læge tæt på, så hun var alligevel ret glad, selvom hun var syg. Hun havde det ikke så godt. Slet ikke. Hendes stakkels lille.. osv. Tulle-lulle-lej.

Forstår du? Altså. Ingen gloende jernstang nogle steder. Hvor blev den af? Hvad skete der med det hypnotiske blik og de brune øjne? Hvor forsvandt lænkerne, nøglen og vaselinen hen? Dem var der sgu da noget ved i det mindste.

Jeg forstår det ikke. Jo mere jeg tænker over det, jo mindre hjælper det.

Og kroppen måber også nu – eller jeg måber med hele kroppen. Kæben har åbnet sig og vil ikke lukkes igen. Skuldrene hænger. Fingrene stritter i alle retninger, og mine øjne er udspilede. Det er helt tydeligt.

Om lidt kommer en eller anden tante hen med en bekymret mine for at se, hvad der er galt med mig. Om jeg er ophidset eller skal have et tæppe.

Så jeg går i seng. Godt hjulpet på vej af disen. Den er lidt fastere i dag på grund af de mange gæster. Så jeg flyder let og ubesværet op af trappen, rundt om reposen og ind på mit værelse.

Derinde kaster jeg det blå tæppe over i hjørnet til de 164 andre. Jeg smider resten af tøjet ubesværet – tanterne skulle bare vide hvor ubesværet. Og ser mig selv i spejlet, for rigtigt at se kroppen måbe.

Men det har fortaget sig. Så jeg studerer nysgerrigt de grå hår, der stritter lidt umotiveret i alle retninger. Den gamle, nøgne, rynkede hud. De lidt for lange skamlæber, der rent faktisk dingler frejdigt, hvis jeg vipper hofterne lidt fra side til side. Ikke for meget, man skulle jo nødigt knække.

Som noget ret unikt, kan jeg få dem til at flapre i takt til "Er du dus med himlens fugle," når jeg rigtigt koncentrerer mig. Det ligger alt sammen i bevægelsen. Der var engang, hvor de var fyldt ud med fedt og kød – der sukkede de mere, end de flaprede. Dengang jeg var rund.

Nogle gange hjælper vipperiet på ordene. Og hjælper det ikke, kan jeg altid slå hovedet ind i noget og få det til at bløde. Smerten og synet af blodet er stimulerende mildest talt. Og hvis ikke hjælpen eller mor opdager mig, inden jeg er kommet godt i gang, kan jeg faktisk skrive flere sider saftige, fyldige, ærlige ord. Forbandelses-frit! De ligger i en særlig afdeling af den brune æske under sengen. Blodet kommer af og til på papirerne – det er så grimt, når det tørrer ind.

Jeg prøver. Det er enten det eller sprængningsfare. Ordene har stået på skuldrene af hinanden i flere timer for at komme ud. Man må have en ventil.

Så nu kommer de. Ordene kommer! Jeg kan vist lige nå at skrive et par kladdehæfter fulde! Men jeg når det ikke. To tjenestepiger og mor kommer løbende – de har sikkert hørt det høje dunk det gav, da jeg tog spejlet som en rambuk med kraniet forrest.

Ok. Mor løb ikke. Gangstativer er dårlige til den slags. Men hun er godt nok hurtig. Jeg giver op.

"Jeg slog mig lidt," forsøger jeg. Det er næsten rigtigt.

Mor trøster bare ved at køre sine tudsegamle hænder igennem mine tjavser. Hun sætter sig besværligt på gulvet, tæt på mig.

Her sidder vi. Hendes svage stemme triller og traller fornemt og lægger sig beroligende om mit hjerte. Mor er god nok. Og jeg kan stadigvæk mærke, at ordene vil komme i dag – de er parate. Nu skal vi bare være alene.

Det går, lige indtil hun stryger en svag hånd over mit ansigt og kalder mig 'lille fæ'.

Fordømt.

Sult

et zombiedigt

af Dennis Gadgaard

De kommer langsomt imod mig.
Jeg er blottet – uden våben.
Deres kæber hænger slapt,
som i en forbløffet måben.

Flere. Bag mig. Overalt.
Ingen flugtvej, intet læ.
Omringes. Tvinges. Bringes,
uundgåeligt i knæ.

Et skrig i mørket kalder.
På hvad? Var det mit?
Min verden styrter ...
Fuck! Nej! Jeg er blevet bidt.

Smitten, den brænder.
Jeg mærker den i mine årer.
Den levende død er på vej.
Har jeg mon tid til tårer?

Såret væsker brunligt.
Fortvivlelsen griber mit sind.
Jeg er desperat for at græde,
men kanalerne tørrer ind.

Min krop lukker ned.
Huden blegner, kold og grå.
Mærker frygten ebbe ud,
da mit hjerte går i stå ...

Jeg vågner atter.
Det er slut ... Nej, sult.
Kun sult - intet andet,
end den umættelige sult.

Tak

Forfatternaerk.net vil gerne takke forfatterne

Per Heideby
Dennis Gadgaard
Loredana Rask Andersen
Sussie Nielsen
Katrine May Hansen
Betina Hjerming
Mogens Fjord Christensen
Wenche Iversen
Emma Elizabeth Kjær Madsen
Sara Jensen Raas
Delenn Gadgaard Ribes
Lone Birgitte Ladekarl
Jeanne Helmuth Hansen

for de spændende bidrag til e-bogen. Vi vil også gerne takke øvrige forfattere, der sendte bidrag ind til konkurrencen. Vi håber, I alle vil fortsætte skrivningen, så vi kan nyde flere tekster fra jer i fremtiden!

Billedecopyright

Forside: Vandringsmand i Bjergene, af Caspar David Friedrich.

Flamenco: Forbidden love, forside af tegneseriehæfte, fra Wikimedia Commons.

Under sengen: Young woman in bed, af Rembrandt Harmenszoon van Rijn.

Kærlighedshymne: Dance of love, af Kjunstorm, fra Wikimedia Commons.

Syv digte af Sussie Nielsen: Hooded sorrow, af Hans D., fra Wikimedia Commons.

Kop: A Richly Laid Table with Parrots, detail cup, af Jan Davidszoon de Heem.

Fødselsdagen: Birthday, af Fir0002, fra Wikimedia Commons.

Tre digte af Betina Hjerming: Kriemhild sieht im Traum den toten Siegfried, af Johann Heinrich Füssli.

Pletterne: Two heads, af Leonardo da Vinci.

Siste levering i dag: Still life, af Evgenia Antipova, fra Wikimedia Commons.

Zingiber Officinale: Kilmer's Swamp Root, mærkat fra medicin, fra Wikimedia Commons.

Fire digte af Emma Elizabeth Kjær Madsen: Dreaming, af Nicolaes Maes.

Livet vendt på vrangen: Nodeomslag til sangen "I'm So Busy" fra musicalen "Have a Heart", publiceret af T. B. Harms and Francis, Day and Hunter, fra Wikimedia Commons.

Gemma: Mulready envelope, håndmalet kuvert af William Mulready.

Videre: Frokost i det grønne, af Edouard Manet.

Kattepine: Scottish fold, af heha88, fra Wikimedia Commons.

At tænke sig: Sadness, af Sasha Wolff, fra Wikimedia Commons.

Ord: Torquato Tasso in the Hospital of St Anne at Ferrara, af Eugène Ferdinand Victor Delacroix.

Sult: Self portrait or desperate man, af Gustave Courbet.